

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

30 χρόνια

...Συνοδοιπόροι στην ἐλπίδα και στην αγάπη!

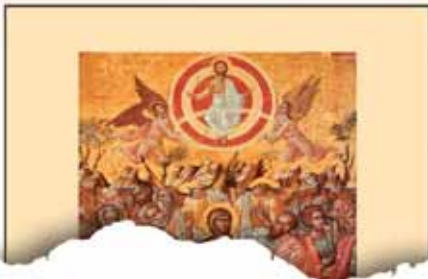
Ενα περιοδικό, πού γιά τρείς δεκαετίες ἔφερε σέ κάθε σπίτι τῆς πόλης μας -καί ὄχι μόνο- τή φωνή τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Μέσον πνευματικῆς ἐπαφῆς, μέσον ἐπικοινωνίας, μέσον εὐαισθητοποίησης καί ἐνημέρωσης. Γνωριστίκαμε καλύτερα μέσα ἀπό αὐτό τό περιοδικό. Νιώσαμε πιά κοντά ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Μέσα ἀπό τίς σελίδες του διευρύνθηκε ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» καί ἀγκάλιασε κληρικούς, νέους, οἰκογένειες, ἀπλούς ἀνθρώπους, τοπικούς παράγοντες, ὄλους.

Ἐνα περιοδικό πού ἔγινε δρόμος συνοδοιπορίας. Δρόμος, πού ἐγκαινιάστηκε ἀπό τόν μακαριστό προκάτοχό μας καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρό Χριστόδουλο. Ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ἀπετέλεσε μέρος τοῦ ὁράματος καί τῆς πολυσχιδοῦς του δράσης. Ἐργαλεῖο τοῦ σπάνιου χαρίσματος του νά ἐπικοινωνεῖ μέ ἀμεσότητα καί ἐγκαρδιότητα μέ τό ποιμνίό του. Ἀπό τό πρῶτο κίβλα φύλλο του, χωρίς ἐντυπωσιασμούς, χωρίς μεγαλοστομίες, φανέρωσε μέ διακρι-

λεγόμενα καί πεπραγμένα πρὸς πνευματική ἐνίσχυση καί κοινωνική εὐαισθητοποίηση, χωρίς ὅμως διάθεση προβολῆς προσώπων καί ἐπίδειξης ἔργων ἐντυπωσιασμοῦ.

Μετά ἀπό 30 χρόνια παρουσίας καί προσφορᾶς, ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ εἰσέρχεται μαζί μέ τήν Ἑλληνική κοινωνία, ἀλλά καί μέ ὀλόκληρη τήν Εὐρωπαϊκή καί παγκόσμια κοινωνία σέ μία νέα ἐποχή, ἐποχή ἀνατροπῶν καί ἀμφισβήτησης τῶν πάντων, ἀκόμη καί τοῦ ἔντυπου λόγου, δείγμα τοῦ ὁποῦ κρατᾶτε στά χέρια σας. Ἐνα ὅμως ποτέ δέν θά ἀλλάξει καί ποτέ δέν θά ἀνατραπεῖ: Ἡ ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νά ἐπικοινωνοῦν καί νά ἀναζητοῦν νέους ὀρίζοντες καί νέες προοπτικές. Αὐτήν τήν ἀνάγκη θά συνεχίσει νά διακονεῖ ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Χωρίς νά σταματήσει νά ἀφουγκράζεται ἐρωτήματα καί ἀνάγκες τοῦ «σήμερα», θά συνεχίσει νά προβάλλει μέ λόγο νηφάλιο, ἀλλά ὄχι ἐκκοσμικευμένο, ἀλήθειες πού ἀρθρώθηκαν στό παρελθόν, δίνουν ἀπάντηση στό παρόν ἀλλά καί πού ἀνοίγουν

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ



**Ἡ Ἐκκλησία κοντά στά
προβλήματα τοῦ λαοῦ**

Ἡ ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας

τικότητα τό πῶς πρέπει νά ἐκφέρεται ὁ ἀπλός, σύγχρονος καί συγχρόνως συνεπής μέ τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα ἐκκλησιαστικός λόγος.

Καί στόν τομέα τῶν ἐκδόσεων, ὅπως καί σέ ὄλους τούς τομεῖς, ὁ σπόρος πού ἐκεῖνος ἔριξε, συνέχισε νά βλαστάνει καί νά δίνει ἀκόμη περισσότερους καρπούς καί μετά τήν ἀνάληψη τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς διακονίας μας, ἐδῶ, στήν εὐλογημένη ἐπαρχία τοῦ Βόλου, ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ τέθηκε στήν ἐμπροσθοφυλακή τοῦ ποιμαντικοῦ καί κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως μας. Μέ ἐκλαϊκευμένη παρουσίαση καίριων θεμάτων γιά τήν κοινωνία μας, χωρίς ὅμως ἐκπτώσεις, ὡς πρὸς τήν ἐναρμόνισή τους μέ τήν πατερική μας παράδοση.

Μέ συμπνευτική ἀνταπόκριση στά ἐρωτήματα καί τίς ἀγωνίες τῶν συμπολιτῶν μας, χωρίς ὅμως νά κάνεταί ὁ προσανατολισμός μιάς πορείας ὑπέρβασης πέρα ἀπό τά τρέχοντα καί τίς περιστάσεις. Μέ ἐνημέρωση γιά

τίς πόρτες τῆς αἰωνιότητας. Ἡ ἀποστολή της δέν εἶναι εὐκόλη. Ὁ ἀποδέκτης της, ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα, ἔχει ἐθιστεῖ στόν συνθηματικό λόγο καί στή δύναμη τῆς εἰκόνας. Αὐτή εἶναι καί ἡ πρόκληση: νά καταστῆ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀμεσος καί προσβάσιμος στό μέσο ἀναγνώστη κάθε ἡλικίας, χρησιμοποιώντας σύγχρονες μεθόδους καί συγχρόνως διασώζοντας μνύματα διαχρονικά.

Σέ ἐποχές ἀποσπασματικότητας καί μονομέρειας, τό περιοδικό μας, τό περιοδικό σας, φιλοδοξεῖ νά ἐπιτύχει αὐτό πού ἐμπερικλεῖται τό ὄνομά του:

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ: Πληρότητα ὀρθόδοξης πνευματικότητας μέ ἐκφορὰ λόγου, πλήρους ἐλπίδας καί ἀγάπης.

† Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Προετοιμασία τῆς ἐκδόσεως τῆς 'Ι. Μ. Δημητριάδος «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ κ. ΔΑΝΙΗΛ

Τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» προηγήθηκε προβληματισμός καί μελέτη ὄλων τῶν σχετικῶν θεμάτων. Εἰδικώτερα:

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ Χριστόδουλος, ὁ ἐκλεγείς τὸ 1998 Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἄρχισε νά ἐπεξεργάζεται καί νά συζητεῖ μέ συνεργάτες του καί στελέχη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς του τὴν ἰδέα ἐκδόσεως ἐντύπου πού θά κάλυπτε τίς ἐξῆς ἀνάγκες:

1ον. Τὴν προβολή τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας στά σημαντικά καί οὐσιώδη ζητήματα τῆς ζωῆς τῆς.

Θεωροῦσε τὴν ὑπεύθυνη ἐνημέρωση τῶν πιστῶν στά οὐσιώδη ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά μὴν παρασύρονται οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὴν παραπληροφόρηση καί διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας.

Στά κύρια ἄρθρα πού ὁ ἴδιος ἔγραφε ἀνέπτυξε τίς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἐπιχειρηματολόγησε ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀντέλεγε μετὰ παρησίας σ' ὅσα εἴτε συνέβαιναν εἴτε ἐμελεῶντο καί ἐσχεδιάζοντο ἀπὸ τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπευθύνους τῆς δημόσιας ζωῆς καί ἔβλαπταν τὴν Ἐκκλησία καί τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Ἡ «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» ἔγινε ἡ πνευματικὴ ἔπαλξη ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐμάχετο συνεχῶς μετὰ πνευματικῆς ρώμης ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πνευματικῆς ταυτότητος καί αὐτοσυνειδησίας τῶν Ἑλλήνων, τῆς γλώσσης, τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος μας. Στιγματίζε τίς κοινωνικὲς μάστιγες πού λυμαινόνταν τίς ψυχὲς καί ἰδιαίτερος τῶν νέων καί φώτιζε μέ τὴν συχνὴ ἀρθρογραφία του τὴν πορεία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

2ον. Τὴν πνευματικὴ κατάρτιση τῶν πιστῶν.

Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης ἔδιδε προτεραιότητα στὴν πνευματικὴ κατάρτιση τῶν πιστῶν, τὴν ὁποία ἐπεδίωκε μέ ὅλα τὰ πρόσφορα μέσα, κηρύγματα, διαλέξεις, περιοδεῖες, ἐκδηλώσεις, ραδιοφωνικὲς ὁμιλίες, δημοσιεύσεις καί εἴ τι ἕτερο πρόσφορο μέσο.

Ἔτσι καί ἡ «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» ἐξελίχθηκε σὲ ὄργανο αὐτῆς τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας μέ θέματα ὀρθοδόξου διδασχῆς, πνευματικότητος καί οἰκοδομῆς ἐν Χριστῷ.

3ον. Τὴν ἐνημέρωση καί ἐπικοινωνία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τοὺς πιστοὺς.

Θεωροῦσε ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι κοινωνία προσώπων, πού συνδέονται μέ τὴν κοινὴ πίστη, τὴν κοινὴ ζωὴ καί τὴν κοινὴ πορεία στὸν χρόνο, αὐτὸς ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος ἔπρεπε νά καλλιεργηθεῖ καί νά ἐνισχυθεῖ.

Οἱ πιστοὶ ἔπρεπε νά ἐνημερώνονται γιά ὅλα τὰ θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, νά πληροφοροῦνται οἱ «ἐγγύς καί οἱ μακρὰν», ὅτι ἡ Ἱερά Μητρόπολις εἶναι ἕνας ζωντανὸς καί δραστήριος ὄργανισμός πού συμμετέχει μέ δυναμικὸ τρόπο στὸ σύγχρονο γίνεσθαι. Δέν συμβιβάζοταν μέ τὴν περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν ἀπουσία τῆς ἀπὸ τὴν σύγχρονη ζωὴ.

Τίς σκέψεις αὐτὲς ἀνέπτυξε πολλές φορές καί μέ ἀναλυτικὸ τρόπο στοὺς τότε συνεργάτες του, τὸν Πρωτοσύγκελλο, τοὺς Ἱεροκήρυκες καί τοὺς ὑπευθύνους διαφόρων ἱεραποστολικῶν τομῶν καί δράσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἄκουε μέ προσοχὴ τίς ἀπόψεις ὄλων, τίς σημείωνε καί τίς ἐπεξεργαζόταν ὥστε τὸ ἐγχείρημα νά ἐπιτύχει καί νά ἀποδώσει τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα. Ὅλα συνεζητοῦντο καί ἀπεφασίζοντο στὸ ἐπιτελεῖο αὐτὸ πού ἐσχεδιάζε ὅλα τὰ ἱεραποστολικά ἔργα, τίς πρωτοβουλίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τὴν διακονία τῆς.

Θυμοῦμαι καλῶς ὅτι σὲ μιά τέτοια σύσκεψη ἀποφασίσθηκε ὁ τίτλος τοῦ ἐντύπου, ἡ μορφή του, ἡ κάλυψη τῶν ἐξόδων ἐκτύπωσης, ἐάν θά διανεμέται ἢ θά ἀποστέλλεται, ἀκόμη καί τὸ ἐνδεχόμενο νά πωλεῖται στά περίπτερα, ποῖοι θά ἐτοιμάζουν συνεργασίες πρὸς δημοσίευση καί πολλὰ ἄλλα τέτοια.

Ἔχοντας τὴν πείρα τῶν πολλῶν ἐτῶν πού διακονοῦσα αὐτὸ τὸ ἔργο, δοξάζω τὸν Θεὸ πού εὐλόγησε αὐτὴ τὴν πρωτοποριακὴ πρωτοβουλία του γιά τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιά στέρεη καί οὐσιαστικὴ ἐνημέρωση καί οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν πού συνέβαλα μέ τίς ταπεινὲς καί ἐλάχιστες δυνάμεις μου στὴν ἐπιτυχία τῆς διακονίας αὐτῆς. Παρά τὸ γεγονός ὅτι οἱ πρωτοβουλίες τοῦ Μητροπολίτου Χριστοδούλου σήμαιναν γιά τοὺς συνεργάτες του περισσότερο κόπο καί ἀνάληψη εὐθυνῶν, ἐν τούτοις ὅλοι μέ προθυμία ἀνταποκρίνονταν στὸ κάλεσμά του καί μέ πνεῦμα συνεργασίας διεκπεραιώνονταν τὰ ἱεραποστολικά αὐτὰ ἔργα.



«ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»: Ένας μαχητικός ἄμβωνας!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
30
Χρόνια

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Συμπληρώνονται 30 χρόνια από τον Φεβρουάριο του 1982, ὅποτε καί ξεκίνησε μέ πρωτοβουλία, ἔμπνευση καί ἐπιμέλεια τοῦ μακαριστοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος καί μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ἡ ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ἀποτελέσκει γιά τόν μακαριστό πνευματικό πατέρα μας ἕνα βῆμα ὄχι μόνο γιά νά ἐνημερώνεται ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, νά ἀποτυπώνεται τό ἔργο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί νά δίδεται υπεύθυνα πληροφόρηση πάνω στά θέματα τόσο τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καί τῆς κοινωνίας τῆς Μαγνησίας, ἀλλά καί τή δυνατότητα νά φανερώνει τήν πολυτάλαντη προσωπικότητα καί τό εὖρος τῶν ὁριζόντων του, ὄχι μόνο γιά τόν τόπο, ἀλλά καί τήν Ἐκκλησία εὐρύτερα.

Ὅποιος ἀνατρέξει στά φύλλα τῆς ἐφημερίδας θά διαπιστώσει πλοῦτο εἰδήσεων καί σχολίων πού ἀφοροῦσαν ὄχι μόνο στήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμο, κυρίως γιά ζητήματα πού ἄπτονταν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί παραδόσεως. Ταυτόχρονα ὅμως ἔδιναν τή δυνατότητα στόν μακαριστό νά φέρνει τούς πιστούς τῆς Μαγνησίας σέ ἐπαφή μέ ξένες ἐφημερίδες καί περιοδικά τόσο θύραθεν ὅσο καί χριστιανικῆς ταυτότητας. Ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Χριστόδουλος ἔβρισκε τίς εἰδήσεις, τίς μετέφραζε καί τίς σχολίαζε. Ἰδίως ἀπό τήν στήλη «Τίμια καί Ἀπλά» ἔδινε μέ τό δικό του μαχητικό τρόπο τήν μαρτυρία πού ὄλοι θαυμάσαμε ἔτι περισσότερο στά χρόνια τῆς Ἀρχιεπισκοπίας του. Παράλληλα, ἐνέπνεε ἱκανούς κληρικούς, ἀλλά καί λαϊκούς συνεργάτες νά καταθέτουν τήν μαρτυρία τους γιά τήν Ἐκκλησία, τήν πίστη, τήν ἐπικαιρότητα, τόν ἀγώνα ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, τή νεολαία, τά κοινωνικά προβλήματα καί ἄλλα ζητήματα τρεχούσης ἡ καί εὐρύτερας ἐπικαιρότητας. Καί αὐτόν τόν τρόπο ὁ μακαριστός μᾶς ἐνθάρρυνε νά διακονοῦμε στό ἔργο τοῦ λόγου καί νά ἐνισχύουμε τήν προσπάθεια τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας νά λάμψει «ὡς λύχνος» καί νά φωτίζει «ἅπασιν» (Ματθ. 5, 15). Πέρα ἀπό τήν προσωπικότητα, τήν παιδεία καί τά δικά του ἐνδιαφέροντα, ὁ Μητροπολίτης Χριστόδουλος ἤθελε νά δίνουμε ὄλοι τόν καλύτερό μας ἑαυτό σέ κάθε τομέα καί ἡ ἐφημερίδα ἦταν κι αὐτή ἕνας τρόπος διακονίας, μαρτυρίας καί προσωπικῆς καλλιέργειας τοῦ καθενός, πού ἐνθαρρύνονταν νά προσδεῦσει διά τῆς ἀόκνου ἐργασίας.

Ἡ προσωπική μας συνεργασία μέ τήν ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ συνεχίστηκε καί στά πρώτα χρόνια τῆς ἀρχιερατείας τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου

ου, διαδόχου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Μπορεῖ τό σχῆμα καί ἡ ἐμφάνιση τῆς ἐφημερίδας νά ἄλλαξαν, ἀλλά καί στά χρόνια αὐτά ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ παρέμεινε ἕνας μαχητικός ἄμβωνας, ὁ ὁποῖος μέ τό πολυποικίλο τῶν συνεργασιῶν καί τῶν κειμένων καί μέ τήν παρουσίαση τοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, ἀπέδειξε καί ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος εἶναι μία ζωντανή κατά πάντα τοπική Ἐκκλησία.

Ἡ δική μας συνεργασία λάμβανε ἀφορμή κυρίως ἀπό τίς ἐορτές τῆς πίστεώς μας καί μᾶς ἔκανε νά ἀποτυπώνουμε τό ἀσκητικό βίωμα τῆς παραδόσεώς μας καί τόν τρόπο πού αὐτό ἀποτυπώνονταν στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπίσης καί τήν ἀνάγκη νά ξαναβροῦμε ὡς λαός καί ὡς πιστοί τήν ἐλευθερία ὄχι μόνο ἀπό τά πάθη, ἀλλά καί ἀπό κάθε λογῆς ὑλική ἐξάρτηση πού ὁ σύγχρονος πολιτισμός δυστυχῶς καλλιέργησε καί ἐξακολουθεῖ νά καλλιεργεῖ. Πολλές φορές μᾶς δόθηκε ἡ δυνατότητα νά σχολιάσουμε σπουδαῖα ζητήματα τῆς τότε ἐπικαιρότητας, ὅπως ἡ διαμάχη γιά τίς ταυτότητες, ἡ σχέση τῆς Ἑλλάδος μέ τήν Εὐρώπη, ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐλλαδική κοινωνία, θέλοντας κι ἐμεῖς μέ τή σειρά μας νά συμβάλουμε, ὅσο οἱ δυνάμεις μας τό ἐπέτρεπαν, στό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀλλά καί τοῦ νέου Μητροπολίτου Δημητριάδος ἡ Ἐκκλησία νά ἀφυπνίσει πνευματικά τήν πατρίδα καί τό λαό μας. Τό ἔργο αὐτό συνεχίζουμε, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, στήν Μητρόπολή μας, στήν ὁποία ἐξελέγημεν καί ἐγκατασταθήκαμε τό φθινόπωρο τοῦ 2002.

Μέ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἐξακολουθοῦμε ὅμως νά παρακολουθοῦμε τήν πορεία καί τήν μαρτυρία τῆς ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ. Καί σημειώνουμε μέ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση τό γεγονός ὅτι ὁ ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίος συνεχίζει, τιμᾶ καί δίδει τό δικό του στίγμα στό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ ἀπό Δημητριάδος Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί ὡς πρὸς τήν ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Συγχαίρουμε γιά τό ἀφιέρωμα αὐτό καί εὐκόμαστε ὀλοκαρδίως καί ἡ περιοδική αὐτή ἔκδοση νά συνεχίσει, παρά τίς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς μας, τήν μαρτυρία τῆς, ἀλλά καί ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος, στήν ὁποία ἡ παρακαταθήκη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου παραμένει ζῶσα, νά εἶναι καί νά λειτουργεῖ ὡς μία ἀκάματη καί δυναμική τοπική Ἐκκλησία, ὑλοποιώντας καί τήν ἀποστολή τῆς ἐν Χριστῷ, ἀλλά καί κάνοντας τό λαό τοῦ Θεοῦ «καυχώμενο ἐν Κυρίῳ» (Β' Κορ. 10, 17) γιά τούς ποιμένες καί τούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.



Τό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλεῖται ἡ θεανθρώπινη καί ὑπερφυῆς ἐκείνη πραγματικότητα, ἡ ὁποία οὔτε μπορεῖ νά περιγραφεῖ μέ σαφήνεια, οὔτε πολύ περισσότερο νά κατανοηθεῖ μέ ὄρους τῆς ἐγκοσμίου πραγματικότητος. Κατ' ἀκρίβεια ἡ Ἐκκλησία εἶναι μυστήριο ἀπροσπέλαστο ἀπό τήν ἀνθρώπινη διάνοια, βιούμενο μόνο διά τῆς πίστεως. Τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας συνάπτεται στενότερα μέ τό ὑπέρξενο μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Αὐτός ἴσως νά εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὁ νέος ὄσιος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, π. Ἰουστίνος (Πόποβιτς) ἔγραφε ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἀποτελεῖ τό ἀγιότατον καί προσφιλέστατον μυστήριον τοῦ Θεοῦ, μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἢ μάλλον παμμυστήριον τῶν παμμυστηρίων». Ἀκριβής, λοιπόν, ὁρισμός τῆς Ἐκκλησίας δέν μπορεῖ νά δοθεῖ. Αὐτό ὅμως πού θά μπορούσαμε «οἰκονομικῶς» νά πούμε εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό πραγματικό καί πανάγιο Σῶμα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στό ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὡς ἡ πανακήρατη Κεφαλή του καί μέσα ἀπό τά ἅγια Μυστήρια, μᾶς συσσωματώνει καί μᾶς κάνει τίμια καί ὀργανικά μέλη Του. Διά τοῦ Χριστοῦ δέ ἀκολουθῶς ἐνωόμεθα κατὰ χάριν καί κοινωνοῦμε μέ τήν Παναγία Τριάδα. «Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός, ὁ μεθ' ἡμῶν ὢν καί εἰς τούς αἰῶνας παρατεινόμενος» σημειώνει ἐπίσης καί ὁ ἱερός Ἀύγουστίνος.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς «μυστήριον σεσιγημένον», ἔχει τήν ἀρχή της πολύ πρῖν ἀκόμη καί ἀπό τήν δημιουργία τοῦ ὄρατου καί ἀοράτου κόσμου. Ὁ μεταποστολικός ἐκκλησιαστικός συγγραφέας Ἑρμᾶς λέγει χαρακτηριστικῶς ὅτι ὁ Θεός ἔκτισε «τήν ἁγίαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ σοφίᾳ καί προνοίᾳ». Ἡ Ἐκκλησία «πάντων πρῶτη ἐκτίσθη διά τοῦτο καί πρεσβύτερα». Τό ἀειθαλές, εὐσκίοφυλλο καί εὐρύχωρο δένδρο τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τήν ρίζα του στό μυστήριο τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει οὐράνια τήν καταγωγή της, γι' αὐτό καί ἔχει ὡς σκοπό νά προετοιμάζει οὐρανοπολίτες. Τόν πανάγιο Οἶκο Του, τήν Ἐκκλησία, ἔκτισε «ὁ Πατήρ διά τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὡς τήν πρῶτην καί σπουδαιότατην καί προσφιλεστάτην κτίσιν καί δημιουργίαν Του» (Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία). Ἡ Ἐκκλησία εἶχε τό πρῶτον ἀποτελεσθῆ ἀπό τούς οὐρανίους χορούς τῶν πλησιοθέων Ἀγγέλων. Ἀργότερα, καί μετά τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, προστίθενται καί οἱ βαπτιζόμενοι στό ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος ἄνθρωποι. Ὡς γενέθλιος ἡμέρα τῆς ἐπί γῆς φανερώσεως τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ἡ ἁγία Πεντηκοστή, ὅταν τό Πανάγιο Πνεῦμα ἐπεφοίτησε στους ἁγίους Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. Κατ' ἀκρίβεια ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐγκόσμια πραγματικότητα, χωρίς ποτέ νά εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», ἀλλά ἀποτελοῦσα τόν κόσμο (τό στολίδι) τοῦ κόσμου,

παρουσιάζεται ὡς «καρπός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ» (Παν. Τρεμπέλα, Δογματική).

Ὁ πιστός ἄνθρωπος ὡς τίμιο, ζωντανό καί ἀγωνιζόμενο μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ συμφιλιώνεται μέ τόν Θεό, δικαιώνεται, ζωοποιεῖται, καθαρίζεται, φωτίζεται, ἀγιάζεται, σώζεται, χριστοποιεῖται, ἀπολαμβάνει τῆς θείας υἰοθεσίας, γίνεται κληρονόμος Θεοῦ καί συγκληρονόμος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα στήν Ἐκκλησία συγκροτεῖται ἡ οἰκογένεια τῶν διεσκορπισμένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, τά ὁποῖα συγκεντρώνονται ἀπό τόν Χριστόν καί διά τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἓν». Στήν Ἐκκλησία ὡς τήν κατεξοχὴν χαρισματική πραγματικότητα γινόμεθα καί πάλιν «οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. β' 19) καί λαός Του περιούσιος. Ἡ τρισευδαίμων κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχε στόν Παράδεισο καί διεκόπη «φθόνῳ καί συνεργίᾳ τοῦ Διαβόλου» λόγῳ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, ἀποκαθίσταται διά τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅπου ὁ χριστιανός κοινωνεῖ μέ τόν Θεό καί ἀλληλοπερικυβεῖται «ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης» μέ τόν συνάνθρωπόν του, ὑπερβαίνει τόν ἀτομισμό καί τή φιλαυτία του καί ζεῖ τήν θαλπωρὴ τῆς ἐν Χριστῷ οἰκογενείας. Τό νά εἴμεθα ὀργανικῶς διά τῆς πίστεως, τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας καί τοῦ ὀρθοδόξου ἥθους ἐνταγμένοι ὡς μέλη στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, συνιστᾷ προϋπόθεση τῆς σωτηρίας μας. Γιά αὐτό καί στό ἱερώτατο Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως μετά τήν πίστη μας στήν Παναγία Τριάδα, ὁμολογοῦμε ἐπίσης καί διακηρύσσουμε τήν πίστη μας «εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», δηλαδή τήν ἁγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας. Ὁ μεταποστολικός Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Κυπριανός, σημειώνει ὅτι «ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία» ἢ ὅτι «δέν μπορεῖ νά ἔχει τόν Θεόν πατέρα ἐκεῖνος, πού δέν ἔχει τήν Ἐκκλησία μητέρα».

Σέ κάθε εὐχαριστιακὴ σύναξη βεβαιωνόμεθα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι δέν εἴμεθα ἄτομα ἀποκεκομμένα ἀπό τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό μας ἀλλά «κοινωνία ἁγίων», οἰκογένεια Θεοῦ, Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ συμμετοχή μας στήν Θεία Λειτουργία, πού εἶναι ἡ πλέον αὐθεντικὴ φανέρωσις τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, δέν συνιστᾷ κατὰ κανένα τρόπο μία τυπικὴ ἐκπλήρωσις ἐνός κάποιου θρησκευτικοῦ καθήκοντος ἀλλὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεσις σωτηρίας καί ζωῆς. Χριστιανός «ἀσύνακτος» δέν νοεῖται οὔτε καί μπορεῖ νά ὑπάρξει. Σωζόμεθα ἐπειδὴ εἴμεθα μέλη τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, «τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ» τήν ὁποία αὐτός ὁ Κύριος «περιποιήσατο διά τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατὰ τόν θεῖο Ἀπόστολο Παῦλο «στόλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Αὐτὴ τὴ σῶζουσα τόν ἄνθρωπο ἀλήθεια διαφυλάσσει, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, ἀκέραια καί ἀνόθευτη, μόνον ἡ ἁγία Ὁρ-





ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ

κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ

χοροστατεί στον Έσπερινό και κηρύττει
τό θείο Λόγο στους κάτωθι Ναούς:

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου **Τυρινής**

Έσπερινός της Συγνώμης
Ίερός Ναός Αναλήψεως
του Χριστού Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 4 Μαρτίου **Α΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός Ματαμορφώσεως του
Σωτήρος Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 11 Μαρτίου **Β΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός
Άγιου Βασιλείου Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 18 Μαρτίου **Γ΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός Αγίων Κωνσταντίνου
και Ελένης Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 25 Μαρτίου **Δ΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός Ευαγγελισμού της
Θεοτόκου Ν. Ίωνίας, 6:30 μ.μ.

Κυριακή 1η Απριλίου **Ε΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός
Άγιου Νικολάου Βόλου, 6:30 μ.μ.

θόδοξη Έκκλησία μας. Η αγία Έκκλησία μας είναι θεμελιωμένη άμετακίνητα πάνω στην άκρογωνιαία πέτρα της πίστεως, στον Θεάνθρωπο Κύριο και Σωτήρα μας, Ίησού Χριστό. Η «άγιοφόρος και θεοπρεπεστάτη κιβωτός της σωτηρίας μας», η αγία Έκκλησία του Χριστού, δέν είναι ένας ανθρώπινος θεσμός, ίδρυμα, σωματείο, λέσχη ευσεβών ανθρώπων, ήθικοπλαστικός σύλλογος, αλλά πρωτίστως και κυρίως «τό θεότευκτο έργαστήριο της σωτηρίας μας», η εν Χριστώ «καινή κτίσις», ό αυθεντικός τρόπος ζωής και η σώζουσα τόν άνθρωπο κοινωνία προσώπων εν Χριστώ.

Αυτό τό άγιώτατο μυστήριο της Έκκλησίας καθίσταται συγκεκριμένη πραγματικότητα «έν χρόνω και τόπω» για τόν κάθε χριστιανό μέσα στή ένορία, πού είναι τό βασικό κύτταρο της Έκκλησιαστικής ζωής. Στήν ένορία του ό κάθε πιστός λαμβάνει πείρα του γεγονότος ότi η Έκκλησία του Χριστού δέν είναι ένα γενικό, άοριστο και άφηρημένο γεγονός, αλλά η συγκεκριμένη ευχαριστιακή σύναξη εις τό όνομα του Χριστού, πού διακονείται από τούς όρισμένους ιερείς πού είναι ένωμένοι μέ τόν, εις τύπον και τόπον Χριστού, εύρισκόμενο κανονικό Έπίσκοπο. Τό σύνολο τών ένοριών συγκροτούν την κάθε τοπική Έκκλησία, η όποία διά του Έπισκόπου της είναι ένωμένη μέ την άνα την οικουμένη αγία Όρθόδοξη Έκκλησία.

Στή ένορία του ό κάθε χριστιανός από τά παιδικά του χρόνια ζει προσωπικώς τό μυστήριο της Έκκλησίας, πού είναι η άληθής πνευματική του οικογένεια. Μέσα στήν ένορία ό κάθε πιστός έχει την δυνατότητα νά αισθανθεί «έν Άγίω Πνεύματι» τόν ιερέα ως τόν πνευματικό του πατέρα και τούς χριστιανούς ως τούς πνευματικούς του αδελφούς. Στήν ένορία οι πιστοί ενός συγκεκριμένου τόπου μέ τη χάρη του Άγίου Πνεύματος εκκλησιοποιούνται, ένώνονται πνευματικώς, συμπορεύονται, αδελφοποιούνται, κοινωνούν μέ τόν Θεό και τη σεπή εικόνα Του, τόν άνθρωπο, γίνονται διά της συμμετοχής στα θεϊότατα Μυστήρια και μάλιστα σ' αυτό της Θείας Ευχαριστίας «μέτοχοι ζωής αιώνιου». Τό όρατό κέντρο της κάθε ένορίας, η άσπείρευτη πηγή τών θείων χαρισμάτων, είναι βεβαίως ό Ίερός Ναός (η εκκλησία), όπου τελειουργείται εν Χριστώ, τό μυστήριο της σωτηρίας και ό όποιος κατά τόν άγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Γερμανό είναι «Όίκος προσευχής, συνάθροισις λαού, σώμα Χριστού· όνομα αυτής νύμφη Χριστού, τω ύδατι του βαπτίσματος αυτού καθαρθείσα, και τω αίματι ραντισθείσα τω Αυτόυ, και νυμφικώς στολισαμένη, και τω του Άγίου Πνεύματος μύρω σφραγισομένη... Έκκλησία έστιν επίγειος ουρανός, εν η ό έπουράνιος Θεός ένοικει και έμπεριπατεί, αντιτυπούσα την Σταύρωσιν και την Ταφήν και την Άνάστασιν του Χριστού, δεδοξασμένη υπέρ την σκηνήν του Μωσέως, εν πατριάρχεις προτυπωθείσα, εν αποστόλοις θεμελιωθείσα, εν η τό ήλαστήριον και τά άγια τών άγιών, εν προφήταις προκρηχθείσα, εν ιεράρχαις κατακοσμηθείσα και εν μάρτυσι τελειωθείσα και εν τοις άγίοις αυτών λειψάνοις ένθρονισθείσα. Έκκλησία έστιν οίκος θεϊκός, ένθα η μυστική ζωοθυσία γέγονε». Η κάθε ένορία, ως η έντός συγκεκριμένων γεωγραφικών όρίων ευχαριστιακή σύναξη είναι μία πραγματική εύλογία του Θεού. Βεβαίως η κάθε ένορία δέν αποτελεί από μόνη της, αὐτάρκη και αὐτοτελή ευχαριστιακή ένότητα αλλά προέκταση «έν τόπω» της μιας επισκοποκεντρικής Ευχαριστίας. Μέ την εμφάνισι, ήδη από τόν τρίτο μ.Χ. αιώνα και για λόγους καθαρως πρακτικούς (πληθυσμιακή αύξηση του πληρώματος της ένορίας), πραγματοποιήθηκε η επέκταση της μιας, υπό τόν Έπίσκοπο, Ευχαριστίας μέσα στα γεωγραφικά όρια της Έπισκοπής, χωρίς όμως νά δημιουργηθούν ουσιαστικώς νέα κέντρα Ευχαριστιακής ένότητας, καθώς συμφώνως μέ την όρθόδοξη Έκκλησιολογία μας η «μία, αγία, καθολική και Άποστολική Έκκλησία» δέν αποτελεί «άθροιστική ένότητα μερών, αλλά όργανική ένότητα πλήρων Έκκλησιών πού ταυτίζονται μεταξύ τους, ώστε νά αποτελούν ένα Σώμα υπό μίαν Κεφαλήν» (Μητρ. Περγάμου Ίωάννου, *Η ένότης της Έκκλησίας εν τη Θεία Ευχαριστία και τω Έπισκόπω*).

Η εύτακτη, υπό τις παραπάνω άπαρασάλευτες προϋποθέσεις, εκκλησιολογικές και κανονικές, λειτουργία της ένορίας, μέ κέντρο πάντοτε τό ιερό θυσιαστήριο, απ' όπου ξεκινούν και καταλήγουν τά πάντα, μπορεί νά βοηθήσει τόν πιστό άνθρωπο στην ουσιαστική βίωση του μυστηρίου της Έκκλησίας. •

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μοναδική λύση

Βρισκόμαστε σέ μία ἐποχή ὅπου τά πάντα ἀνατρέπονται. Ὁ ὕλικός ἐφησυχασμός τῶν προηγουμένων δεκαετιῶν ὅπου δέσποζε ὁ ἄκρατος καταναλωτισμός καί τό δανεικό πλαστικό χρήμα καί κυρίως ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό, καί ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου στίς δικές του δυνάμεις, μᾶς ὀδήγησαν στήν σημερινή οικονομική, ἠθική καί πνευματική καταστροφή.

Οἱ μεγαλοτραπεζίτες καί τό διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα δεκαετιῶν ἀπέσυρε ξαφνικά τήν καλά στημένη καί δελεαστική, δῆθεν παραδείσια, εἰκόνα τοῦ πλουτισμοῦ καί τῆς κατανάλωσης, καί τότε ὁ χωρίς πνευματικά καί ἠθικά ἐφόδια ἄνθρωπος ἔμεινε κενός, ἀδύναμος, ἀπελπισμένος, κατήντησε ἀγανακτισμένος νά φωνασκεῖ στίς πλατεῖες καί νά ζητεῖ ἀπό ἐκείνους πού τόν ἀδίκησαν καί τόν διέφθειραν τήν ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης. ἼΑρα ἡ ζωή μας ἐγίνε ἕνα ἀνυπέρβλητο ἀδιέξοδο.

Καθημερινά ζοῦμε μέ τήν ἀγωνία νέων μέτρων καί μέ τό φόβο, νά μήν μπορούμε νά ἀνταποκριθοῦμε οικονομικά σ' αὐτά. Καθημερινῶς, ὑπάλληλοι χάνουν τήν δουλειά τους ἢ μειώνεται σημαντικά ὁ μισθός τους. Ἔμποροι καί ἀγορές δοκιμάζονται ἀπό τήν μειωμένη ἀγοραστική κίνηση καί ἀπό τήν αὔξηση τῶν φόρων. Νέοι ἄνθρωποι, ἱκανοί καί προσοντούχοι, ἀναγκάζονται νά ταξτοποιοῦν τῖς βιοποριστικές ἀνάγκες τους μέ τό ἐπίδομα τῆς ἀνεργίας. Συνταξιῶχοι στεροῦνται τ' ἀναγκαῖα, ἐπειδή τά ἀσφαλιστικά τους ταμεῖα, τά ὁποῖα μέ τόν ἰδρώτα καί τόν κόπο τους δημιούργησαν, μειώνουν τῖς συντάξεις. Καθημερινά βλέπουμε ἀνθρώπους καί ἀκοῦμε τῖς δοκιμασίες πού σπκόνουν στίς πλάτες τους. Τῖς ἀνυσυχίες μαθητῶν καί φοιτητῶν γιά τό ἀβέβαιο μέλλον καί τήν καταστροφή τῶν ὄνείρων τους.

Παράλληλα ἡ ὑποβάθμιση τῆς παιδείας, ἡ ἀλλοίωση τῆς ἱστορίας μας στό ὄνομα μιᾶς ἄκαιρης καί ἄσκοπης πολυπολιτισμικής μαζικοποίησης μας μέ τούς γειτονικούς λαούς, ἡ λήθη πατροπαράδοτων ἠθῶν καί ἐθίμων μοναδικῆς πολιτισμικῆς καί πολιτιστικῆς ἀξίας, ἡ περιθωριοποίηση καί ἡ διαστρέβλωση ἰδανικῶν καί ἀξιῶν, πού παλαιότερα προκαλοῦσαν ἀφύπνιση στίς συνειδήσεις μας καί μᾶς κρατοῦσαν ἐνωμένους καί ἰσχυρούς, ἡ ἀποδόμηση τῆς ἑλληνικῆς οἰκογένειας, πού ἀποτελοῦσε βασική προϋπόθεση τῆς ἐνότητας καί τῆς συνοχῆς τοῦ κοινωνικοῦ μας ἰστοῦ, ὅλα αὐτά, συνθέτουν τήν εἰκόνα τῆς σημερινῆς ἀποσύνθεσης.

Δυστυχῶς ἡ ἔλλειψη ἐμπνευσμένων ἡγεσιῶν, πού θά μπορούσαν νά διορθώσουν τά πράγματα καί νά φέρουν καί πάλι τήν χαρά καί τήν ἐλπίδα στά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, μᾶς ἀφήνει καταδικασμένους νά τρέχουμε ὀλοένα πρὸς τόν γκρεμό μιᾶς ὄχι μό-

νο οικονομικῆς ἀλλά συνολικῆς καί ὀλοκληρωτικῆς πώχευσης χωρίς φῶς στό τοῦνελ.

Ὡστόσο μᾶς διαφεύγει αὐτό πού ὁ ἐμπνευσμένος Στῆβεν Ράνσιμαν εἶπε ὅτι δηλαδή στόν 21ο αἰῶνα θά ἐπιβιώσει μόνον ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γιατί δέν θά ἔχει ἀποτινάξει τήν ἰδέα ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι μυστήριο, ἡ ἀλλιῶς ὅτι ὁ 21ος αἰῶνας θά εἶναι ὁ αἰῶνας τῆς Ὁρθοδοξίας. Δυστυχῶς ὁ λόγος του αὐτός δέν ἔτυχε τῆς κατάλληλης προσοχῆς οὔτε προβληματίσε δεόντως ἀκόμα ἐμᾶς τούς Ὁρθοδόξους.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ φυσικός μας κῶρος. Ὁ Παράδεισός μας.

Ὁ Χριστός λέγει «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», καί τά λόγια του αὐτά ἀπευθύνονται σέ ὅλους μας πού ἔχουμε κουραστῆ, ἐξαπατηθεῖ, ἀπογοητευθεῖ, ἀπελπισθεῖ ἀπό τῖς φροῦδες ἐλπίδες, ὅλων ὅσοι μέχρι τώρα μᾶς ὑπόσχονταν δῆθεν κοινωνικές ἀλλαγές ἀπό ὀποιοδήποτε χρωματικό κομματισμό κι ἂν προέρχονται.

Μέσα στήν Ἐκκλησία τό ἄτομο μεταβάλλεται σέ πρόσωπο, ἐπικοινωνεῖ μέ τό Θεό καί τούς ἀδελφούς του (ἐχθρούς καί φίλους), παρηγορεῖται, ἀναπαύεται ἀπό τῖς θλίψεις καί τά προβλήματα τῆς ζωῆς, ἐνώνεται μυστικά καί μυστηριακά μέ τούς ἄλλους συνανθρώπους του, γίνεται «ὄμαιμος» καί «σύναιμος» καί ὅλοι μαζί μέ τόν ἀρχηγό καί τελειωτή τῆς πίστεώς μας τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐπομένως, ἀπό σήμερα, μέσα στήν Ἐκκλησία μπορούμε καί βιώνουμε τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐκκλησία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καί Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή μας μέ τόν Χριστό.

Ἄρκει νά πάρουμε μία σημαντική ἀπόφαση στή ζωή μας: Νά σταματήσουμε τήν φρεναπάτη πρὸς τόν ἔξω κόσμο, τή ροπή μας στά μάτια καί ἁμαρτωλά, νά κάνουμε τήν αὐτοκριτική μας, νά ἀποκαταστήσουμε τήν ὑγεία τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς καί νά ξεκινήσουμε τόν καλό ἀγώνα τῆς πίστεως. Νά ἐγκαταλείψουμε ὅλα τά μάτια καί ἁμαρτωλά καί νά παραδοθοῦμε στόν Θεό Πατέρα, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καί ἀγαπᾶ τό πλάσμα του. Νά ἀλλάξουμε τή ζωή μας, νά ἐπιστρέψουμε στίς ἀγνές παραδόσεις μας, νά βάλουμε τόν Χριστό ξανά μέσα στήν προσωπική μας ζωή, στήν οἰκογένειά μας, στίς ψυχές τῶν παιδιῶν μας, νά ἐξομολογοῦμεθα ὡς ἄδολα παιδιά, νά μετέχουμε συχνά στό μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας. Νά ἐπιστρέψουμε στίς ἀξίες καί τῖς παραδόσεις μας, νά ἐγκαθιδρύσουμε στήν καθημερινή μας ζωή τήν εἰρήνη, τήν δικαιοσύνη, τήν θυσιαστική ἀγάπη, τήν προσευχή, τήν ἀλληλεγγύη, τήν εὐγένεια στίς σχέσεις μας μέ τόν ἄλλο, τήν ταπείνωση, τήν πραότητα.



του σημερινού άδιεξόδου

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

“Όσο περισσότερο αγαπάμε τούς άλλους, όσο «κλαίμε μετά κλαιόντων», όσο έμεις θυσιάζομεθα γιά τούς άλλους, τόσο μεγαλύτερη ευτυχία έχουμε. “Όσο πιά πολύ ή καρδιά μας ζει αυτή τήν εμπειρία, τόσο περισσότερο καταλαβαίνουμε τί σημαίνει «αντίληψις του Κυρίου». Σημαίνει ότι ακριβώς τήν κρίσιμη στιγμή τής ζωής μας, μπαίνει ο Κύριος στήν καρδιά μας και τόν αντιλαμβανόμεθα, νιώθουμε μέσα μας χαρά και δύναμη.

Μέσα στήν Έκκλησία, όλες οι άρετές, πού προαναφέραμε, δέν είναι ιδεολογήματα και άφηρημένες έννοιες, αλλά ένσαρκώνονται, προσωποποιούνται στό πρόσωπο του Χριστού. “Αν βάλουμε Έκείνον καθοδηγητή μας τότε θά επιτύχουμε νά βιώσουμε όλες τīs άρετές. Θά αφυπνισθούμε και θά ξεφύγουμε από τήν κάθε κρίση πού σήμερα μās άπειλει.

“Ας θυμηθούμε τά λόγια του π. Γεωργίου Φλωρόφσκι «Είναι καιρός νά αναθεωρήσουμε και νά ξαναθυμηθούμε μέ μεγάλη προσοχή όλα εκείνα τά άλλοτε σκληρά και άλλοτε έμπνευσμένα μαθήματα και ύποθηκες του παρελθόντος. Και μία πραγματική άφύπνιση μπορεί νά αρχίσει μόνο όταν ακούγονται στό παρελθόν και στό μέλλον όχι μονάχα οι άπαντήσεις, αλλά και έρωτήματα. “Η άνεξάντλητη δύναμη τής πατερικής παράδοσης στή θεολογία εξακολουθεί νά καθορίζεται ακόμα από τό γεγονός ότι ή Έκκλησία ήταν ζωντανό βίωμα στους άγιους πατέρες, δηλαδή μία πνευματική αναζήτηση, μία όμολογία πίστης, μία δημιουργική λύση ζωικών προβλημάτων. “Από αυτό τό δημιουργικό πνεύμα άντλούσαν πάντοτε τήν έμπνευσή τους τά εκκλησιαστικά κείμενα. Μόνο μέ μία έπιστροφή στήν παράδοση και στους πατέρες μπορεί νά άποκατασταθεί ή ύγιής θεολογική ευαισθησία στήν εκκλησιαστική μας κοινωνία, ευαισθησία, χωρίς τήν όποία ή άναμενόμενη όρθόδοξη άφύπνιση δέν θά πραγματοποιηθεί ποτέ. Μέσα στά πατερικά κείμενα ή “Ορθόδοξη Έκκλησία άποκαλύπτεται ως μία νικήτρια δύναμη, ως δύναμη άναγεννητική και καταφατική τής ζωής, και όχι μονάχα ως καταφύγιο γιά τīs κουρασμένες και άποθαρρυσμένες ύπάρξεις. “Η “Ορθόδοξη Έκκλησία δέν είναι τό τέλος, αλλά ή αρχή, ή αρχή μιάς αναζήτησης και μιάς δημιουργίας. Είναι ή νέα δημιουργία». (“Έργα 5. Σταθμοί τής ρωσικής θεολογίας, Μέρος Πρώτο, μετάφραση Ευτυχίας Β. Γιούλτση, Θεσ/νίκη, 1986, σ. 8)

Μέ τήν ευκαιρία τής συμπληρώσεως 30 ετών προσφοράς του Δελτίου «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος και Άλμυρου, εύχομαι στόν Διευθυντή και τούς συντάκτες καλή και εύλογημένη χρονιά, ύγεια και δύναμη στό σπουδαίο έργο τής ενημέρωσης. Νά συνεχίσουν γιά πολλά ακόμα έτη τήν ώραία προσπάθειά τους.



ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ 2012
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Η ύπακοή στό θέλημα του Θεού*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

π. Έφραίμ Παναούσης, από τήν Ίερά Συνοδική Μονή Παναγίας Χρυσοπηγής.

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Η αὐταπάτη*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης **π. Βενέδικτος**, από τή Νέα Σκήτη του Άγίου Όρους.

ΔΕΥΤΕΡΑ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Δάκρυά μοι δός ό Θεός*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

π. Νικάνωρ, Καθηγούμενος τής Ίερās Μονής Άγίας Τριάδος Σπαρμού.

ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Δώρησαί μοι του όραν τά έμά πταισματα και μη κατακρίνειν τόν αδελφόν μου*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

π. Νεκτάριος Αντωνόπουλος, Καθηγούμενος τής Ίερās Μονής Σαγματά.

ΔΕΥΤΕΡΑ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

Θέμα: «*Ο Πνευματικός άγώνας*».

Όμιλητής: Όσιοιολογιώτατος Μοναχός **Γέρων Νίκων** από τό “Άγιον Όρος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ: “Ωρα 6.00 τό άπόγευμα

ΟΜΙΛΙΑ: “Ωρα 7.00 τό άπόγευμα



«ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»: Πολύτιμο όργανο γ

Είναι τό Δελτίο ενημερότητας, ή εφημερίδα τής 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ή όποία κατά τόν παρόντα μήνα Φεβρουάριο 2012 συμπληρώνει τριάκοντα ἔτη κυκλοφορίας. Ίδρύθηκε από τό μακαριστό Μητροπολίτη και ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κυρό Χριστόδουλο τόν Φεβρουάριο τοῦ 1982. Τά χρόνια πέρασαν. Ὁ Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος ἔνωρίς συνεπλήρωσε τό βίο του και ἔφυγε από τόν παρόντα κόσμο πρόωρα, ὅπως ἐφάνη εἰς τούς πολλούς από ὄλους ἐκείνους, οἱ όποιοι τόν ἐγνώρισαν. Ἀλλά ή ἀναχώρησή του από τήν παρούσα ζωή δέν ἔγινε μέ τά ἀνθρώπινα κριτήρια, ἀλλά μέ τά ὀρθά μέτρα, τά όποία χρησιμοποιεῖ ὁ Θεός, ὁ όποιος ἔνωρίς καλεῖ πλησίον Του ἐκείνους οἱ όποιοι ἔχουν τελειοποιηθεῖ και εἶναι ἄξιοι νά εἰσελθοῦν εἰς τή Βασιλεία Του, γιά νά ζήσουν αἰώνια μαζί Του ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀσχετῶς τοῦ χρόνου τοῦ βίου τους, ὁ όποιος ἡμπορεῖ νά φαίνεται σύντομος εἰς τούς πολλούς, ἔχουν φθάσει πρόωρα εἰς τήν τελειότητα και εἶναι σάν νά ἔζησαν χρόνια πολλά, σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ όποιος λέγει: «Τελειωθεῖς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς» (Σοφ. Σολ. 4, 13) «καί εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη και ζῶν μεταξύ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡράπη μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ» (Σοφ. Σολ. 4, 10-11).

Ἡ σεβασμία ἐκείνη Προσωπικότης, ὅταν θεοφιλῶς ἐποίμανε τήν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος, ἐχρησιμοποῖε κάθε θεμιτό και εὐλογημένο από τόν Θεό τρόπο, γιά νά ἐπιτελεῖ τό ἔργο της, γιά νά καθοδηγεῖ τό Ποίμνιό της εἰς νομάς σωτηρίου, γιά νά παρέχει εἰς πιστούς τίς κατάλληλες ὁδηγίες, ὥστε νά ἐκπληρώσουν και αὐτοί τό σκοπό τής παρουσίας τους εἰς τόν κόσμο, ὥστε νά γίνουν πολῖτες τής Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ἐάν ὁ ἄνθρωπος, και ἐάν ἀκόμη κερδίσει τόν κόσμο ὅλο, ἀλλά δέν κληρονομήσει τόν Οὐρανό, τότε μάταια ἀγωνίζεται ἢ ὅπως λέγει ὁ Κύριος «τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθεῖ, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει ἀντάλλαγμα, μέ τό όποιο θά ἡμπορέσει νά ἐξαγοράσῃ τό ἀγαθό, τό όποιο ἔχασε» (Ματθ. 16, 26). Εἰς αὐτά τά σωτηριώδη μέσα συμπεριλαμβάνεται και τό Δελτίο ενημερώσεως και καθοδηγήσεως τῶν πιστῶν, ή Πληροφόρηση.

Τί σημαίνει, ὅμως, ή λέξη Πληροφόρηση; Ἀναφέρει τό Λεξικό τής γλώσσης μας: σημαίνει τήν πράξη ἢ τήν ἐνέργεια, διά τής όποιάς παρέχει ἢ λαμβάνει κάποιος τίς ἀπαραίτητες

γνώσεις και ὁδηγίες, τίς όποιες χρειάζεται γιά τό θέμα, τό όποιο τόν ἀπασχολεῖ και γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ ἔργου, τό όποιο ἐπιτελεῖ. Μέ τήν πληροφόρηση ἐνημερώνεται κάποιος ἢ ἐνημερώνει ἄλλους, γιά ἓνα θέμα, από τό όποιο ἡμπορεῖ νά ἐξαρτῶνται πολλά πράγματα και εἰς τή ζωή του και εἰς τόν κόσμο αὐτόν. Τήν πληροφόρηση χρησιμοποιεῖ ἓνας ἄνθρωπος, γιά νά μάθει τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά μεταβεῖ από ἓνα τόπο εἰς ἄλλο. Τήν πληροφόρηση χρειάζεται ἄλλος, γιά νά μάθει τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά ἐκτελέσει κάποιον ἔργο. Ὑπάρχουν, μάλιστα, και ἔργα, τά όποία πρέπει νά ἐκτελεστοῦν βάσει συγκεκριμένων πληροφοριῶν, συνταγῶν, γιά ἐπιτύχουν. Τήν ἀκριβή πληροφόρηση τῶν ἱατρῶν πρέπει νά ἀκολουθήσουν μέ προσοχή οἱ ἀσθενεῖς, ἐάν θέλουν νά θεραπευθοῦν. Τήν πληροφόρηση χρησιμοποιοῦν ἀκόμη και οἱ κακοποιοί, ὄχι μόνο γιά νά ἐκτελέσουν μέ περισσότερη ἀσφάλεια τά ἐγκλήματά τους, ἀλλά γιά νά μάθουν τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά ἀποφύγουν τίς συνέπειες τοῦ Νόμου, γιά τά κακοποιᾶ ἔργα τους. Τήν πληροφόρηση, ὅμως, χρειάζεται, προπάντων, και ὁ ἐντιμος και ἀγαθός ἄνθρωπος, γιά νά διδαχθεῖ τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά ἐκτελέσει ὀρθῶς και θεοφιλῶς τό ἔργο του, γιά νά εἶναι ὠφέλιμο και γιά τόν ἑαυτό του και γιά τούς ἄλλους. Τήν πληροφόρηση χρειάζονται πολλοί γιά νά διευκολυνθοῦν στήν ἀποστολή τους. Τήν κατάλληλη πληροφόρηση χρειάζονται, και πρέπει νά χρησιμοποιοῦν, και οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ όποιοι θέλουν νά μάθουν τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά ἀποφεύγουν τήν ἁμαρτία και τό κακό και θά πράττουν τό ἀγαθό, γιά νά ἀξιοθοῦν νά ἀνέλθουν από τή γῆ εἰς τόν Οὐρανό, γεγονός τό όποιο ἀποτελεῖ και τόν τελικό προορισμό τοῦ ἀνθρώπου στή ζωή.

Αὐτή τήν τελευταία σημασία, τήν καθοδήγηση τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά κερδίσει τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶχε τό Δελτίο πληροφοριῶν, «ή Πληροφόρηση», τήν όποία ἄρχισε νά ἐκδίδει, πρῖν από τριάντα χρόνια ὁ μακαριστός και ἄξιος Ἱεράρχης και Καλός Ποιμήν τής Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὁ κυρός Χριστόδουλος, ἀλλά και συνεχίζει νά ἐκδίδει μέ ἀξιοζήλευτο τρόπο και ὁ ἄξιος διάδοχός του, ὁ νῦν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.

Πρός ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τοῦ Δελτίου ἐκείνου δέν ἀρκέστηκε ὁ δημιουργός του μόνο νά ἐκδώσει αὐτό, ἀλλά ἐφρόντισε κυρίως γιά τό κατάλληλο περιεχόμενό του και ὡς ἐκ τούτου ἐρεύνησε γιά τήν ἐξεύρεση τῶν καταλλήλων συνερ-



ιά τήν πνευματική καί ἠθική καλλιέργεια!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
30 χρόνια

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

γατῶν του. Καί ἦταν ἀξιόλογοι καί ἀξιοσέβαστοι οἱ συντάκτες τῶν κειμένων τοῦ Δελτίου αὐτοῦ καί περισπούδαστα ἦταν καί τά κείμενα καί τά ἄρθρα, τά ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν καί δημοσιεύονται εἰς τίς σελίδες του. Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς καί Μοναχοί καί Διδάσκαλοι, ἄνθρωποι ὄχι ἀπλῶς μέ μόρφωση καί γνώσεις ἐπιστημονικές, ἀλλά πρό πάντων μέ πείρα ζωῆς, μέ θεοσέβεια καί ἀγιότητα ἔχουν καταθέσει τόν πνευματικό ὄβηλό τους, γιά νά γίνουν ὁδηγοί τῶν ἐνδιαφερομένων ἀναγνωστῶν καί χορηγοί εἰς αὐτούς τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων τῆς σωτηρίας τους.

Τριάκοντα ἔτη συμπληρώνονται ἀπό τήν κυκλοφορία τοῦ Δελτίου αὐτοῦ. Δέν εἶναι βέβαια πολλά τά χρόνια αὐτά, συγκρινόμενα μέ τήν ἀπέραντη αἰωνιότητα. Μέ τά ἀνθρώπινα μέτρα, ὅμως, εἶναι πολλά. Δικαίως, ἐπομένως, ἤμποροῦν νά ἀναρωτηθοῦν πολλοί. Γιατί δέν ἔχουν ἀλλάξει εἰς τήν περιοχή αὐτή ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νά ἔχουν γίνει ὅλοι τέκνα Θεοῦ, ἐργάτες τοῦ ἀγαθοῦ, κοινωνοί τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ; Γιατί ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει καί εἰς τόν κῶρο αὐτό ἀκόμη τό κακό; Βεβαίως ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι δύσκολη. Ἄλλωστε μέ ἀκρίβεια ἀπαντᾷ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τό λόγο, γιά τόν ὁποῖο κρίνονται καί καταδικάζονται οἱ ἄπιστοι ἄνθρωποι. Ὁ λόγος αὐτός, λέγει, εἶναι τό γεγονός ὅτι «τό φῶς ἐλήλυθε εἰς τόν κόσμον καί ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς... πᾶς γάρ ὁ φαῦλα πράττων μισεῖ καί οὐκ ἔρχεται πρὸς τό φῶς, ἵνα μή ἐλεγχθῆ τά ἔργα αὐτοῦ». (Ἰωάν. 3, 19-20).

Ἀλλά ἐάν πολλοί δέν ἐνδιαφέρονται γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀναμφιβόλως πολλοί εἶναι καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται γι' αὐτόν καί μελετοῦν αὐτόν καί ἀγωνίζονται, γιά τήν μεταμόρφωσή τους, γιά τήν τελειοποίησή τους, γιά τή σωτηρία τους. Βέβαια, οἱ μακράν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, γιά νά ἀναγκάσουν τούς ἀνθρώπους νά τούς προσέχουν, προβάλλουν τούς ἑαυτούς μέ θόρυβο, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἀντιθέτως, εἶναι ταπεινοί καί ἀθόρυβοι, καί κρύπτουν τίς ἀρετές τους, γιά νά μήν τίς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νά καλλιεργήσουν τόν ἐγωισμό τους. Ἐκεῖνοι θέλουν τίς ἀρετές τους νά βλέπει καί νά ἐκτιμᾷ μόνο ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος τά πάντα κρίνει καί δίκαια ἀμείβει τό ἀγαθό. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο ὁ λαός μέ τήν ἀπλοϊκή σοφία του παρομοιάζει τούς μέν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται ἀρετῶν, μέ κενά βαρέλια, τά ὁποῖα ὅταν κυλίσονται εἰς τό δρόμο θορυβοῦν

ὑπερβολικά, ἐνῶ οἱ ἐνάρετοι παρομοιάζονται μέ βαρέλια γεμάτα, τά ὁποῖα, ὅταν κυλίσονται εἰς τό δρόμο, δέν κάνουν μεγάλο θόρυβο.

Ἐκτός αὐτοῦ ἡ προσφορά τοῦ θείου λόγου δέν κρίνεται ἀπό τήν ὕπαρξη πολλῶν ἀδιαφόρων καί ψυχρῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί τῶν πολεμίων αὐτοῦ εἰς τόν κόσμο, ἀλλά κρίνεται κυρίως ἀπό ἕνα ἄλλο γεγονός, ἀπό τό τί θά ἦταν ὁ κόσμος, ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Γιατί ὅπου δέν εὑρίσκει θέση ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ συνήθως, κυριαρχεῖ ἡ ἁμαρτία, τό μῖσος καί κάθε κακία.

Πολύτιμο, κατά συνέπεια, ὄργανο γιά τήν πνευματική καί ἠθική καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων, γιά τήν ἀγάπη, τήν ἀλληλοβοήθεια καί τήν καλή συνεργασία αὐτῶν, γιά τήν εἰρήνη καί τήν εὐημερία τῆς Κοινωνίας καί γιά τή σωτηρία τῶν πιστῶν εἶναι τό θρησκευτικό Δελτίο, ἡ ἐκκλησιαστική ἐφημερίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἡ Πληροφόρηση», καί ἄξιοι οὐρανοῦ μισθοῦ καί θερμῶν συγχαρητηρίων εἶναι, τόνσον ὁ μακαριστός ἐκδότης, ὅσον καί ὁ ἄξιος συνεχιστής τῆς ἐκδόσεώς της, ὅπως καί ὅλοι, ὅσοι μέ τόν ἰδικό τους τρόπο πρόθυμα ἀγωνίζονται γιά τή γραπτή κυκλοφορία τοῦ θείου λόγου, ἀλλά καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μέ ἐνδιαφέρον διαβάζουν τά ἄρθρα της.

Ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι ὁ Κύριος ἐπαινεῖ τούς δούλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀξιοποιοῦν καί πολλαπλασιάζουν τά δοθέντα εἰς αὐτούς τάλαντα. «Εὖ, δούλε, ἀγαθέ, ἐπ' ὀλίγα ἦς πιστός ἐπί πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. 25, 20), καί βεβαιώνει ὅτι μεγάλη θά εἶναι ἡ ἀμοιβή καί ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσφέρουν καί τό πιο μικρό ἀγαθό πρὸς χάρη Του εἰς τούς ἄλλους. «Ὅποιος ποτίσει τούς μαθητές τοῦ Κυρίου, κάθε πιστό, μέ ποτήριο ὕδατος, μέ τό θεῖο λόγο εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, δέν θά χάσει τό μισθό του» (Μάρκ. 9, 41), ὅπως εὐτυχισμένοι θά εἶναι καί ὅλοι ὅσοι ἀκούουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἐφαρμόζουν αὐτόν, καθὼς ὁ Κύριος τονίζει: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 28). Ἐπομένως, μέγας θά εἶναι ὁ μισθός ὅλων, καί ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μέ τόν τρόπο τους καί μέ τή δύναμή τους συμβάλλουν εἰς τή μετάδοση τοῦ θείου λόγου, διά τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς καί ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, γιά νά γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι καί νά κερδίσουν τή σωτηρία τους ἀναγινώσκουν τόν θεῖο λόγο εἰς τήν ἐφημερίδα αὐτή, τήν ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ.



Μέ αφορμή τή συμπλήρωση τριάντα χρόνων από τήν έκδοσή του περιοδικού «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ», αισθάνθηκα τήν ανάγκη νά καταθέσω κάποιες σκέψεις μου, μαζί μέ τά ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου καί τίς πιό θερμές εὐχές μου γιά μιά μακρόχρονη κι εὐλογημένη συνέχεια.

Τό περιοδικό αὐτό, πού πρωτοεκδόθηκε τό 1981 μέ πρωτοβουλία του, τότε, Μητροπολίτη Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ, τοῦ φωτισμένου, μακαριστοῦ σήμερα, ἱεράρχου Χριστοδοῦλου, προσέφερε τήν πρώτη συγκεντρωτική, ἐνημερωτική καί οὐσιαστική, γραπτή μαρτυρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῶν δραστηριοτήτων καί τῆς προσφορᾶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀπό τό 1998, τήν πολύτιμη αὐτή κατάθεση, συνεχίζει καί διευρύνει, μέ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία, ὁ σημερινός σεβαστός Μητροπολίτης, κ. Ἰγνάτιος, μέ τήν εὐχή τοῦ ὁποίου ἔχουμε ἀξιώθει νά εὐλογοῦμεθα, ὁ ἄνδρας μου κι ἐγώ, γιά περισσότερο ἀπό εἴκοσι χρόνια.

Τόν χαρακτηρισμό «πολύτιμη» δέν τόν ἀνέφερα τυχαῖα. Σέ καιρούς πολὺπλευρης καί ὀδυνηρῆς δοκιμασίας τόσων συνανθρώπων μας, ἀλλά καί γενικότερα τῆς πατρίδας μας, ἔχω τήν πεποίθηση ὅτι εἶναι πραγματικά πολὺτιμη -ἴσως ἀνεκτίμητη θά

ἦταν ὁ πιό σωστός ἐπιθετικός προσδιορισμός- ἡ λιπή, ἀλλά πλήρως τεκμηριωμένη πληροφόρηση σχετικά μέ τήν ἄλλη, τήν, δυστυχῶς, μή προβεβλημένη καί ἀποσιωπώμενη, ἀλλά ὑπαρκτή καί ὀλοζώντανη, ὄψη τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι πολὺτιμη ἡ καταγραφή διαφόρων θεολογικῶν σκέψεων, ἀναλύσεων καί στοχασμῶν πίστεως καί γαλήνης, μέσα ἀπό τά θαυμάσια κείμενα τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τῶν ἄλλων ἔγκριτων συγγραφέων. Εἶναι πολὺτιμη ἡ ἐνημέρωση σχετικά μέ τίς τόσο πλούσιες δραστηριότητες πού ἀφοροῦν σέ φιλανθρωπικό ἔργο καί σέ πολὺπλευρη ἐθελοντική προσφορά, ἀλλά καί γι' αὐτές πού ἀπευθύνονται καί εὐαισθητοποιοῦν τοὺς νέους μας, τοὺς ἐκπαιδευτικούς, τοὺς γονεῖς καί πολλές ἄλλες κοινωνικές ὁμάδες. Εἶναι πολὺτιμη ἡ σελίδα τῶν βιβλιοπαρουσιάσεων μέ τίς προτάσεις γιά ὠφέλιμα ἀναγνώσματα.

Ἀπό ὅλα αὐτά προκύπτει ἀβίαστα καί σταλάζει ἡρεμα, μέσα στίς ἀγχωμένες καρδιές, ἓνα αἶσθημα παρηγοριᾶς καί αισιοδοξίας πού λέει, ἔστω ψιθυριστά, «νά πού, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, γίνονται καί πολλὰ καλά πράγματα γύρω μας». Ἀκόμα, προκύπτουν προτάσεις καί παραδείγματα πρὸς μίμηση, ὅπως καί μιά ἄμεση καί ἀποστομωτική ἀπάντηση σέ ὅλους αὐτούς πού συνηθίζουν νά ἐπαναλαμβάνουν, μέ ἄστοχες καί ἀδικαιολόγητες γενικεύσεις, τά ἀρνητικά σχόλια καί τίς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Θεία Πρόνοια μέ ἀξίωσε, μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ Σεβασμιωτάτου, νά συμμετάσχω σέ κάποιες ἀπό αὐτές τίς δραστηριότητες καί νά ἔχω, ἔτσι, τή χαρά νά διαπιστώσω τήν ἀπήκηση καί τήν πολὺ θετική ἐπίδραση πού ἔχουν στήν τοπική κοινωνία καί ὄχι μόνο. Γι' αὐτό καί, ἀπό τήν ἀρχή, χαρακτήρισα τήν καταγραφή τους στήν «Πληροφόρηση» ὡς πολὺτιμη.

Θά κλείσω, ἐπομένως, τίς λίγες αὐτές γραμμές, μέ ἓνα ἐλάχιστο καί ταπεινὸ εὐχαριστῶ, ἀπό καρδιᾶς, πρὸς τόν Σεβασμιώτατο κ. Ἰγνάτιο καί τοὺς ἀξιους συνεργάτες του, τόσο γιά τό εὐλογημένο πολὺπλευρο ἔργο τους, ὅσο καί γιά τήν φωτεινὴ καί ἐνθαρρυντικὴ αχτίδα ἐλπίδας, πού φέρνει κοντά μας, κάθε φορά, ἡ καλοτυπωμένη «Πληροφόρηση».

Ἄς ἐπιτρέψει ὁ Πανάγαθος Θεός, νά συνεχίσει νά εἶναι ἔτσι οὐσιαστικὰ πολὺτιμη γιά πολλὰ μελλοντικά χρόνια.



Βιβλιοπαρουσίαση

ΧΑΝΩ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Συνοδοιπόροι στήν ἀγωνία τοῦ γονιοῦ!

Κωνσταντῖνου Γανωπῆ

Ὁ Ὅμηρος στήν «Ὀδύσσεια» μιλώντας γιά τόν Τηλέμαχο τόν χαρακτηρίζει «πεπνυμένον», δηλαδή συνετό, μυαλωμένο. Καί τοῦτο, γιατί ὁ γιός τοῦ Ὀδυσσεᾶ εἶχε «μετρημένη» συμπεριφορά καί, κυρίως, ἄκουγε μέ προσοχή καί σεβασμό τοὺς λόγους τῶν μεγαλύτερων καί ἀποδεδειγμένα πεπαιδευμένων. Σήμερα, ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τηλέμαχου, οἱ περισσότεροι ἀπό μᾶς, εἴμαστε παντογνώστες: Ἐχεις λεφτά; ὅλα θά πᾶνε καλά. Τό σπίτι σου, τά παιδιά σου, τό μέλλον σου καί τό μέλλον τους. Ἀλλιῶς... καί κλείνουμε τή συζήτηση. Αὐτό εἶναι ὅλο. Δεύτερη κουβέντα δέν ὑπάρχει. Πῶς συμβαίνει, ὅμως, ἀκόμη καί χρημάτων ὑπαρκόντων νά ἀποτυγχάνουμε στίς σχέσεις μας μέ τοὺς δικούς μας καί τοὺς ἄλλους συνανθρώπους μας; Γιατί δέν μπορούμε νά συνεννοηθοῦμε μέ τά παιδιά μας; Πῶς τά καταφέρνουμε

νά κανόμαστε, κάνοντας μαύρη τή ζωή μας; Καί τό πιό συγκλονιστικό: Γιατί ἡ κραυγή «Χάνω τό παιδί μου», ἀκούγεται ὅλο καί πιό συχνά; Ἀναμφίβολα, δέ φταίει γι' αὐτό τό γεγονός ὅτι τά ἀκίνητά μου εἶναι δύο καί ὄχι τέσσερα. Οὔτε ὅτι τά εἰσοδήματά μου περικόπτονται, λόγω οικονομικῆς κρίσεως. Οἱ αἰτίες, γιά τόν «πεπνυμένον» τοῦ σήμερα, βρίσκονται ἀλλοῦ. Ἄν θέλουμε, νά τίς ἐντοπίσουμε. Τό βιβλίο «Χάνω τό παιδί μου», τοῦ Κωνσταντῖνου Γανωπῆ, ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ἀρχονταρῖκι», βοηθεῖ, μέ τρόπο πού δέν κουράζει τόν ἀναγνώστη, νά βρεῖ ἀπάντηση στά παραπάνω ἐρωτήματα καί νά ἐντοπίσει τίς αἰτίες τῶν σχετικῶν φαινομένων. Μέ σιγουριά καί τεκμηρίωση. Ἄλλωστε, ὁ Κων/νος Γανωπῆς ἔχει ἀποδείξει καί ἐπανάληψιν πόσο εὔστοχα ἀναλύει θέματα Παιδείας καί Οἰκογένειας!



ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἀξία καί ἀναγκαιότητα τοῦ Θεοῦ λόγου

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΝΙΑΔΗ

Μέ δύο ἱερά ἔργα ἀσχολήθηκε ὁ Κύριος κατά τήν ἐπίγεια ζωή Του. Μέ τό «Κήρυγμα» τῶν θείων ἀληθειῶν καί μέ τίς θαυματουργικές θεραπιές. Θεράπευε τούς ἀσθενεῖς καί πονεμένους μέ ἀγάπη περισσή. Ἄλλά καί συγχρόνως δίδασκε καί ἐκήρυττε. Μάλιστα περιόδευε συνεχῶς σέ πόλεις καί χωριά γιά νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πόση δέ ἀξία ἔχει τό θεῖο κήρυγμα φαίνεται ἀπό τό ὅτι ὁ Θεός ἀπό τήν ἐποχή τῆς Π. Διαθήκης ἔστειλε ἐκλεκτούς ἀντιπροσώπους Του, τούς προφῆτες, γιά νά κηρύξουν τό θέλημα Του, καί νά γνωστοποιήσουν τά προστάγματά Του πρός τούς ἀνθρώπους.

Μέ θεῖο κήρυγμα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, «ὁ Ἄετός τῆς ἐρήμου», καλοῦσε σέ «Μετάνοια» τούς συμπατριῶτες του καί τούς προετοίμαζε γιά νά ὑποδεχθῶν τόν Σωτήρα Χριστό.

Πόση δέ ἀξία ἔδινε ὁ Κύριος στό λόγο τοῦ Θεοῦ, φαίνεται καί ἀπό ἐκεῖνο πού ἔλεγε: «Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπί παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διά στόματος Θεοῦ» (Ματθ. 4, 4). Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος δέν θά ζήσει μόνο μέ ψωμί, ἀλλά μέ κάθε λόγο, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἀπό τό στόμα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλά καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔκαναν τό κήρυγμα τήν πιά βασική καί προσφιλή τους ἀπασχόληση. Τό θεώρησαν ἀνώτερο καί ἀπό τό «διακονεῖν τραπέζαις», δηλαδή ἀπό τήν φροντίδα γιά τά κοινά συσσίτια τῆς πρώτης Ἐκκλησίας (Πράξ. 6, 2).

Ὁ δέ Μέγας Ἀπ. Παῦλος ἔλεγε: «Οὐαί μοι, ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορινθ. 9, 16). Δηλαδή, ἐάν κηρύττω τό εὐαγγέλιον, αὐτό δέν μοῦ δίνει λόγον νά καυχῶμαι. Διότι μοῦ ἐπιβάλλεται ἀναγκαιῶς νά τό κάνω. Ἀλλοίμονόν μου, ἐάν δέν κηρύττω τό εὐαγγέλιον!!! Τόση ἀξία καί σημασία ἀπέδιδε στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτό καί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος πού ἀγαποῦσε ὅσο λίγοι τήν Ἁγία Γραφή, ἔλεγε: «Ἀδύνατον, ἀδύνατον, σωθῆναι, ἄνευ τῆς τῶν Γραφῶν ἀναγνώσεως».

Ὅλα δέ τά ἀνωτέρω ἔχουν λεχθεῖ, διότι τό κήρυγμα ἀφυπνίζει τό μυαλό, ἀσφαλίζει τή διάνοια, καθαρίζει τή συνείδηση, φυτεῦει τήν ἀρετή, ἐλευθερώνει ἀπό τά πάθη, ὁδηγεῖ στή θεογνωσία (Μ. Ἀθανάσιος), διαλύει τό σκοτάδι «τῆς κατ' αἴσθησιν ζωῆς» (Ἁγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), μᾶς προστατεύει, σαν καλινάρι, ἀπό τήν ἁμαρτία, κατά τόν προφητάνακτα Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυσσα τά λόγια Σου Κύριε, ὅπως ἄν μή ἁμαρτώ!!!» (Ψαλμ. 118, 11). Δηλαδή ἔκρυσσα τά λόγια Σου στά βάθη τῆς καρδιάς μου, Κύριε γιά νά τά θυμᾶμαι πάντοτε καί μήν ἁμαρτήσω ἀπέναντί σου...

Στό πέρασμα τῶν αἰῶνων εἶναι ἀμέτρητοι οἱ ἁμαρτωλοὶ πού ὁδηγήθηκαν σέ μετάνοια, ἔπειτα ἀπό ἓνα κήρυγμα, ὥστε νά ἔχουμε τά συγκινητικά θαύματα τῶν ἠθικῶν νεκραναστάσεων. Γι' αὐτό καί ὁ θεῖος Παῦλος γράφει: «Ἡ πίστις (γεννιέται) ἀπό τήν ἀκοή τοῦ κηρύγματος, καί τό κήρυγμα εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 10, 17). Ἔτσι, αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν κηρύττει καί ἐξαγγέλλει τό θεῖο λόγο, εἴτε προφορικά εἴτε γραπτά.

Ἄλλά ποῖο κήρυγμα ἐννοοῦμε; Ὅχι βέβαια τό κήρυγμα τό «ἀνιάρῳ» πού προξενεῖ «ζημιόγονο ἀνία» ἐξαιτίας τῆς «θεματολογικῆς του μονοτονίας». Οὔτε, πάλι τήν «μονότονη καί ἄψυχη ἐκφορά τοῦ λόγου» χωρίς νά ἀποφεύγονται οἱ «ἐκρήξεις καί οἱ ἄτακτες φωνές πού φανερόνουν ἀπόλεια ψυχραιμίας, ἀπουσία κατανοήσεως, πρόχειρους αὐτοσχεδιασμούς τῆς ὁποίας στιγμῆς ἢ ἐνίοτε καί ἔλλειψη ἀγάπης καί συντριβῆς». Ἀκόμη, ἡ δυσκολία τῆς κατανοήσεως ἐνός

κηρύγματος βρίσκεται καί στή διανοητική ἱκανότητα τοῦ ἐκκλησιάσματος, ὅλοι αὐτόματα βαριόμαστε!... (Περιοδ. «Ἐφημέριος», τ. 9. Ὀκτ. 2006, σελ. 22).

Πάντως, ἐκεῖνο πού πρέπει νά τονισθεῖ ἰδιαίτερα ἐδῶ εἶναι ὅτι τό σωστό κήρυγμα εἶναι ἐκεῖνο πού προέρχεται ἀπό ἅγιο παράδειγμα, διότι ὁ Κύριος εἶπε: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 28). Μακάριοι μᾶλλον εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀκούουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί τόν φυλάττουν. Ἔτσι οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, κληρικοί καί λαϊκοί, ὀφείλουμε νά εἴμαστε καλῶς προετοιμασμένοι καί μέ πολλή προσευχή γιά τό κήρυγμα, ὥστε νά εἴμαστε καί ἐμπνευσμένοι κήρυκες. Καί τέτοιοι εἶναι ὅσοι πιστεύουν καί κηρύττουν, ὅσοι ἐφαρμόζουν στή ζωή τους, πρῶτοι αὐτοί, τά ὅσα κηρύττουν μέ φόβο Θεοῦ καί ὡς γνήσιοι ποιμένες.

Καί ἓνας τέτοιος, ἄξιος ὁμιλητής, εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐνθρονισέως του τό 1998 καί μέχρι σήμερα ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης μας καί πολυσέβαστος Πνευματικός μας πατέρας, ἐπίσκοπος «εἰς τύπον καί εἰς τόπον Χριστοῦ», ἄνθρωπος ἐνότιας καί ἀγάπης, συνεχίζει τό παράδειγμα τοῦ ἀλήστου μνήμης, Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ἐλάμπρυνε τούς ἄμβωνες τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς Μητροπόλεώς μας μέ τούς ἀξέχαστους λόγους του!..

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος εἶναι χαρισματοῦχος ὁμιλητής, ὅπως, ἄλλωστε, εἶναι γνωστό. Ἀγιογραφικός, Χριστοκεντρικός, μεταδοτικός καί λίαν κατανοητός, μέ κήρυγμα βαθυστόχαστο, μελετημένο καί μέ τρόπον ἄριστο καί μετά φόβου Θεοῦ, πάντοτε προετοιμασμένο. Ἀκόμη δέ, ὁ ἄξιος Μητροπολίτης μας ἔχει φροντίσει, ὥστε ἐντεταλμένοι κληρικοί-ἱεροκήρυκες νά ἐπισκέπτονται τήν ὑπαιθρο γιά νά ἀναλύουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ πρός ὅλους τούς ἱερεῖς στήν ἐπαρχία νά ἀποστέλλεται τό ἐβδομαδιαῖο γραπτό εὐαγγελικό κήρυγμα, ὥστε νά μεταδίδεται πρός ὅλους τούς Ἱερούς Ναούς μας. Ἐπί πλέον δέ, στίς ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας λειτουργοῦν σέ ἐβδομαδιαία βάση «οἱ Συνάξεις συμμελέτης Ἁγ. Γραφῆς». Πρόκειται, δηλαδή, γιά τίς ἱερές συγκεντρώσεις τῶν πιστῶν, πού ἔχουν τήν ἀρχή τους ἀπό τούς «Ἀποστολικούς χρόνους». Ἔτσι, λοιπόν, σ' αὐτές τίς Συνάξεις, μέ τήν ἄδεια, καί τήν ἄγρυπνη φροντίδα καί εὐλογία τοῦ Ἐπισκόπου μας, γίνεται ἀπό τούς κληρικούς καί ἐθελοντές πιστούς λαϊκοὺς κάτι περισσότερο. Σ' αὐτούς τούς «Κύκλους» γίνεται ἡ ἐρμηνεία, ἡ ἀνάπτυξη, ἡ ἀνάλυση καί ἀπλούστευση τῶν θείων ἀληθειῶν τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὁπότε οἱ πιστοὶ ἔχουν τήν εὐκαιρία, ἔπειτα καί ἀπό συζήτηση πού ἀκολουθεῖ σέ ἀπορίες, νά καταλαβαίνουν τί διδάσκει καί τί ζητεῖ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός μέ ὅσα ὁ Θεῖος λόγος προσφέρει.

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,

Ἄς συνειδητοποιήσουμε τό χρέος μας ἔναντι τῆς Μεγάλης Δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος φωτίζει τήν ψυχὴ μας, καθαρίζει τό νοῦ μας, ὥστε νά δίνει ἀπαντήσεις, σέ «ὑπαρξιακές» μας ἀπορίες, ξυπνάει τή συνείδησή μας, χαρίζει τή Μετάνοια, πού εἶναι ἡ πόρτα τῆς Σωτηρίας, διδάσκει τή θεογνωσία, ὥστε νά μαθαίνουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, βοηθαίει στήν Αὐτογνωσία, καί δημιουργεῖ θαύματα ἠθικῶν νεκραναστάσεων!

Ἄς θεμελιώσουμε, λοιπόν, τήν ζωή μας στόν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτόν θά συναντήσουμε τό αὐθεντικό πρότυπο τῆς υπεύθυνης καί ὀλοκληρωμένης ζωῆς μας. Ζῆσε, ἀδελφέ, τό εὐαγγέλιο στήν κάθε σου ἡμέρα. •

Ὁ Χριστιανικός διάλ

Αφορμή γιά τό σημείωμα αὐτό μου ἔδωσε τό ἐξῆς ἐρώτημα ἑνός σοβαροῦ ἐπιστήμονα καί καλοῦ χριστιανοῦ, σέ συζήτηση πού εἶχα μαζί του:

«Πάτερ, ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, παρακολουθῶ μέ ἐνδιαφέρον ὅσα συμβαίνουν στή Μητρόπολή μας. Τόν τελευταῖο καιρό βλέπω μία ομάδα χριστιανῶν νά ἀντιδρᾷ στή λειτουργία τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Μητροπόλεως καί νά διαμαρτύρεται ἔντονα καί μέ ἀκραίους τρόπους, ἰσχυριζόμενη ὅτι δέν ἐκφράζει τήν ὀρθόδοξη πίστη καί θεολογία. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ Ἀκαδημία ἀπορρίπτει τίς κατηγορίες, ὡς ἀβάσιμες, καί ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἕνας χῶρος διαλόγου, ὁ ὁποῖος κινεῖται στά πλαίσια τῶν ἀρχῶν καί κριτηρίων τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως καί Θεολογίας, καθὼς καί τῶν ἀναγκῶν τῆς σύγχρονης πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔχει ἀπαράιπτη ἀνάγκη ἀπό τό μοναδικό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, προκειμένου νά βρεῖ «τὴν ὁδὸν» καί «τὸ φῶς τῆς ζωῆς», ὥστε νά βγεῖ ἀπό τό σκοτάδι καί τό χάος στό ὁποῖο ἔχει ἐγκλωβιστεῖ. Ἐπίσης, ἡ Ἀκαδημία

ὑποστηρίζει, σταθερά, ὅτι μέ τούς διαλόγους ὑπηρετεῖ αὐτό τό σπουδαῖο ἔργο μέ ὀρθόδοξα πατερικά κριτήρια καί εἶναι βέβαιη ὅτι ἡ προσφορά τῆς εἶναι ἰδιαίτερα σημαντική καί κοινωνικά ἐπωφελής. Στή θέση αὐτή τῆς Ἀκαδημίας, ἡ ομάδα ἀπαντᾷ ὅτι δέν πρέπει νά γίνε-ται διάλογος, ἀφοῦ εἶναι γνωστή ἡ ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας καί ὁποῖος θέλει μπορεῖ νά τὴν ἀναζητήσει, νά τὴ γνωρίσει, νά τὴν δε-χτεῖ καί νά ὠφεληθεῖ. Ἐπίσης, θεωρεῖ τούς διαλόγους ὡς παγίδα τῶν ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων γιά ἀλλοίωση τῆς Ὀρθόδοξης πίστεως καί δούρειο ἵππο τοῦ ἀντίχριστου κινήματος τῆς παγκοσμιοποίησης. Τό ἐρώτημά μου, πάτερ, ἔχει σχέση μέ τό διάλογο καί εἶναι τό ἐξῆς: ὑπάρχουν ὅρια στό διάλογο; Δηλαδή, καθορισμένα ἔσχατα σημεία, στά ὁποῖα μπορεῖ νά φθάσει καί μετὰ νά σταματήσει; Ἄν υπάρχουν τέτοια ὅρια, ποιά εἶναι αὐτά; Ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια, σύμφωνα μέ τὴν Ἁγία Γραφή καί τὴν Ὀρθόδοξη πίστη καί παράδοσή μας;»

Καταγράφω, στή συνέχεια, ἀναλυτικά, τὴν ἀπάντησιν πού ἔδωσα στό ἐρώτημα μέ λίγα λόγια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ, ΘΕΙΟ ΔΩΡΟ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

• Ἡ λέξη διάλογος προέρχεται ἀπό τό ρῆμα διαλέγομαι, πού σημαίνει συνομιλῶ, συζητῶ μέ κάποιον ἄλλο ἢ ἄλλους, σχετικά μέ ἕνα θέμα. Καταθέτω τὴν ἀποψή μου. Ἄκούω τὴν ἄλλη ἀποψη καί ἐπιδιώκω τὴ συνεννόησιν καί τὴ λύσιν τοῦ θέματος, μέ εὐθύνη, εὐλικρίνεια, καλοπιστία καί εὐπρέπεια. Διάλογος σημαίνει συνομιλία, συζήτηση, ἐπικοινωνία μέ λόγο. Ὁ διάλογος εἶναι ἕνα

Ὁ διάλογος εἶναι ἕνα ἀπό τὰ χαρίσματα τοῦ Προσωπικοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ-τοῦ Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

ἀπό τὰ χαρίσματα τοῦ Προσωπικοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ-τοῦ Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τό χάρισμα Του αὐτό, μαζί μέ τὰ χαρίσματα τοῦ νοῦ, τῆς συνειδήσεως τῆς ἀρχῆς καί τῆς ἐλευθερίας, ὁ πάνσοφος Θεός καταστόλισε τόν ἄνθρωπο, καθ' ὅσον τόν δημιούργησε «κατ' εἰκόνα» Του, πνευματικά (Γεν. 1, 25 ἐξ.). Μέ τό χάρισμα τοῦ διαλόγου ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους τὰ τρία, πανάγια πρόσωπα τῆς Θεότητος, καθὼς καί μέ τούς Ἄγγε-λους καί τούς ἀνθρώπους πού δημιουργοῦν, μέσα στόν Παράδεισο. Ἡ Παλαιά Διαθήκη, στό βιβλίον τῆς Γένεσεως, μᾶς ὁμιλεῖ καί μᾶς βεβαιώνει παραστατικά γι' αὐτό.

• Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Πατέρα Θεοῦ, ὡς ἄσαρκο Πνεῦμα, κάνει διάλογο καί συνομιλεῖ μέ τούς Πατριάρχες τῶν Ἑβραίων (Ἰσαάκ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ,) μέ τόν Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, στήν Παλαιά Διαθήκη. Ὁ ἴδιος στήν Καινή Διαθήκη, ἔρχεται

Ὡς Θεάνθρωπος κάνει διάλογο καί συνομιλεῖ, μέ τούς Ἀποστόλους, μέ τούς ἁμαρτωλούς, μέ κάθε ἄνθρωπο, μέ τούς ἐχθρούς Του Γραμματεῖς καί Φαρισαίους...

στόν κόσμον καί γίνεται ἄνθρωπος στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου». Ὡς Θε-

άνθρωπος κάνει διάλογο καί συνομιλεῖ μέ τούς οἰκείους καί φίλους Του, μέ τούς Ἀποστόλους, μέ τούς ἁμαρτωλούς, μέ κάθε ἄνθρωπο, μέ τούς ἐχθρούς Του Γραμματεῖς καί Φαρισαίους καί μέ τὴ θρησκευτική καί πολιτική ἐξουσία. Δημιουργεῖ τὴν Ἐκκλησία Του μέ τούς Ἀποστόλους καί ὅσους πίστεψαν στό λόγο Του. Δίνει ἐντολή στοὺς Ἀποστόλους νά συνεχίσουν τό ἔργο του σέ ὅλα τὰ ἔθνη, κάνοντας διάλογο –«μαθητεύοντες»– καί προσφέροντες παντοῦ τό λυτρωτικό καί σωτήριο φῶς τῆς διδασκαλίας Του. Ἡ Καινή Διαθήκη καταγράφει μέ λεπτομέρειες αὐτή τὴν ἀλήθεια. Διάλογο, οὐσιαστικό καί ζωηρό, κάνει καί τό Πανάγιο Πνεῦμα μέ τούς Ἀποστόλους καί τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στά ὁποῖα δίνει χαρίσματα, ὅπως ἀναφέρεται στό βιβλίον «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» καί στίς Ἐπιστολές τῶν Ἀποστόλων (Α' Κορινθ. 12, 4-11 πρλ).

• Οἱ ἅγιοι Πατέρες καί Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν, σέ κάθε ἐποχή, τό ἔργο τῶν Ἀποστόλων, ἀκολούθησαν πιστά τὰ βήματά τους, ἔγιναν ἄξιοι «μιμηταί τους» (Α' Κορ. 4, 6). Πρόσφεραν μέ ἐλεύθερο διάλογο παντοῦ καί σέ καθέναν τὴν αὐτόπιστη ἀλήθεια τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καί τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀποδεικνύεται περίτρανα στά συγγράμματά τους. Ἀντιμετώπιζαν χωρὶς πάθος ἀλλά «μέ ἠπιότητα, διδακτικότητα καί ἀνεξικακία» κάθε ἀντίθετη ἀποψη καί αἵρε-

Ἡ ἄρνησις τοῦ διαλόγου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ὀρθοδοξίας δείχνει ἀδυναμία λόγου, ἐλλειψὴν βεβαιότητος ἐπιχειρημάτων καί ἀμφισβήτησι ἀλήθειας, προδοσίαν Χριστοῦ...

τική πλάνη (Β' Τιμ. 4, 2). Ἐνεργοῦσαν, πάντοτε, μέσα στά πλαίσια καί τό εὖρος τοῦ ὑποδείγματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς «καινούργιας ἐντολῆς Του» γιά ἀγάπην χωρὶς ὅρια (Ἰωάν. 13, 34, Ματθ. 5, 44-48 πρλ). Ἦταν βέβαιοι, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν ἡ μοναδική αὐτόπιστη ἀλήθεια καί τό μοναδικό σωτήριο φῶς τοῦ κόσμου, γιατί ἦταν λόγος τοῦ μόνου Θεοανθρώπου, «μέσω τοῦ ὁποῖου μίλησε ὁ Πατέρας Θεός στόν κόσμον», καί ὄχι ἑνός ἀνθρώπου (Ἐβρ. 1, 1 ἐξ). Καί ὅπως τό φῶς δέν φοβᾶται τό σκοτάδι, ἀλλά μέ τὴν παρουσία του τό σκοτάδι ἐξαφανίζεται, ἔτσι καί τό φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ –τῆς Ὀρθο-

ΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ὉΡΙΑ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟΛΛΑ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ, Τ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

δοξίας- παρουσιάζεται με τὸ διάλογο σέ κάθε καλόπιστο καί καλοπροαίρετο, διώχνει τὸ σκοτάδι τῆς πλάνης, φωτίζει, λαμπρύνει, ἀναγεννᾷ καί σώζει. Ἡ ἄρνηση τοῦ διαλόγου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δείχνει ἀδυναμία λόγου, ἔλλειψη βεβαιότητας ἐπιχειρημάτων καί ἀμφισβήτηση ἀλήθειας, προδοσία Χριστοῦ.

- Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει ὅτι ὁ διάλογος αὐτὸς πρέπει νὰ γίνεται «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ». Δηλαδή μέσα στὴ Χάρη, τὸ φωτισμὸ καί τὸν πλοῦτο τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο συγκροτεῖ τὴν Ἐκκλησία καί εἶναι ὁ ἀσφαλὴς Κυβερνήτης καί Ὁδηγὸς τῆς, μετὰ τὴν Πεντηκοστή καί τὸν ἐρχομὸ Του σ' αὐτὴν (Πράξ. 2, 1, 4 πρλ. Α' Θεσ. 1, 5. Ἰωάν, 16, 13). Σχετικὰ μετὰ τὸν τρόπο τοῦ διαλόγου, ὁ μέγας Ἀπόστολος λέγει, ὅτι πρέπει νὰ γίνεται «μέ ἐπιμονή, σέ κάθε περίπτωση,

*Ἡ βάση τοῦ διαλόγου
εἶναι ἡ «καινὴ ἐντολή» τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ
καί ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἄλλου...*

μέ καρτερικότητα, μέ ἀνεξικακία καί ἐπιείκεια (ἠπιότητα), μέ πολλὴ ὑπομονή» (Β' Τιμ. 4, 2), ἐπειδὴ ἡ βάση τοῦ διαλόγου εἶναι ἡ «καινὴ ἐντολή» τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἄλλου. (Α' Κορ. 9, 24, Β' Τιμ. 2, 24-25). Ὁ διάλογος αὐτὸς ἐκφράζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι «ἡ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί ἡ βαθεῖα γνώση τῆς ἀλήθειας Του ἀπὸ ὅλους (Α' Τιμ. 2, 40). Γι' αὐτὸ ὁ διάλογος πρέπει πάντοτε νὰ ἐμπεριέχει αὐτὴ τὴν εὐθύνη καί τὴν ἐλπίδα, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ γίνεῖ ἓνα Ποίμνιο μέ ἓνα ποιμένα, τὸν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό -τὸν μοναδικὸ Σωτῆρα καί Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου- ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ἐπιθυμεῖ (Ἰωάν. 10, 16 πρλ).

- Ὁ «ἐν Χριστῷ» καί «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι» διάλογος εἶναι τὸ ἱερό «ὄχημα» μέ τὸ ὁποῖο γίνεται ὁ εὐαγγελισμὸς, ὁ φωτισμὸς καί ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου (Ρωμ. 10, 14 Α' Κορ. 1, 23 πρλ). Ὁταν «ἀνοίγεται» δρόμος διαλόγου καί δίδεται εὐκαιρία προσφορᾶς καί ἀκοῆς τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας, «ὁ διάλογος δέν ἔχει ὅρια, εἶναι ἀπεριόριστος. Ὅρια καί περιορισμούς στοῦ διάλογο βάζουν ἡ ἄγνοια, ὁ ἐγωισμὸς, ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν αἰρετικῶν καί τῶν θρησκευτικῶν, καθὼς καί ἐν γένει ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, πού ἐμποδίζουν τὸ ζωντανὸ Θεὸ «νὰ ἀνοίξει θύραν τοῦ λόγου Του» στίς καρδιές τους (Κολ. 4, 3).

*Ὅταν «ἀνοίγεται» δρόμος διαλόγου καί δίδεται εὐκαιρία
προσφορᾶς καί ἀκοῆς τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας,
«ὁ διάλογος δέν ἔχει ὅρια, εἶναι ἀπεριόριστος...*

Στίς περιπτώσεις αὐτές ἰσχύει ὁ λόγος καί ἡ συμβουλή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸν μαθητὴ του Ἀπόστολο Τίτο: «Τὸν ἄνθρωπο, πού ἀκολουθεῖ πλανημένες διδασκαλίες συμβούλεψέ τον μία καί δύο φορές καί ἂν δέν ἀκούσει ἄφυσέ τον, μέ τὴ βεβαιότητα ὅτι αὐτὸς ἔχει πλέον διαστραφεῖ καί ἀμαρτάνει -εἶναι πωρωμένος, σέ μεγάλη πλάνη- καί ἔτσι καταδικάζει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του» (Τιτ. 3, 10-11). Ὁ ἀληθινὸς καί γνήσιος «ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ καί οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορ. 4, 1) ποτέ δέν ἀρνεῖται οὔτε σταματᾷ τὸν διάλογο. Γιατί πάντοτε ἰσχύει καί γι' αὐτὸν ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου στὸν Ἀπόστολο Παῦλο: «Λάλει καί μὴ σιωπήσης... Ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ...» (Πραξ. 18, 9-10).

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ

- Ἐντονα καί αὐτάρεσκα προβάλλεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐπικριτῶν τῆς Ἀκαδημίας ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θέτουν ὅρια στοῦ διάλογο καί γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θεωροῦν ὅτι ἡ ἄποψή τους αὐτὴ τὸς καλύπτει καί ὡς δῆθεν ἀκλόνητο ἐπιχείρημα ἐνισχύει καί δικαιώνει τὶς ἐνέργειες, τὶς ἀθήεις διαμαρτυρίες καί τὶς ἀκράϊες ἀντιδράσεις τους, πού φθάνουν σέ

*Οἱ ἅγιοι Πατέρες δέν ἔθεταν ὅρια στοῦ διάλογο,
προκειμένου νὰ φωτίσουν καί νὰ σώσουν.
Δέν «ἔπαυαν ποτέ νὰ νουθετοῦν»...*

ἐπίπεδα ὕβρεων, ἀπειλῶν, συκοφαντιῶν καί ἀθλιοτήτων, ἀναρχικοῦ τύπου (φείγ βολάν στοὺς δρόμους, συνθήματα στοὺς τοίχους κ.ἄ.). Ὅμως ὁ ἰσχυρισμὸς τους εἶναι ἀνεδαφικὸς καί ἀσπῆρικτος. Στρέφεται ἐναντίον τους. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τὸν ἀπορρίπτουν καί τὸς διαφεύδουν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἔργο καί τὰ συγγράμματά τους. Ὡς «θεῖοι Ποιμένες καί ἄξιοι θεράποντες Χριστοῦ» καί τῶν Ἀποστόλων, ἐνεργοῦσαν πάντοτε «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ» μέ σύνεση, ἀγάπη καί διάκριση. Δέν ἔθεταν ὅρια στοῦ διάλογο, προκειμένου νὰ φωτίσουν καί νὰ σώσουν. Δέν «ἔπαυαν ποτέ νὰ νουθετοῦν» (Πράξ. 20, 31).

- Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές θὰ καταγράψω τὴν ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικὴ καί διαφωτιστικὴ διδασκαλία περὶ διαλόγου καί τῶν ὁρίων του τοῦ μεγαλύτερου μελετητῆ καί θεόσοφου ἐρμηνευτῆ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Στὰ σοφὰ συγγράμματά του ὁ μέγας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας σχολιάζει καί ἐκτιμᾷ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς στοῦ διάλογο τοῦ

*Ὁ Θεὸς ἔκανε διάλογο, πάντοτε κατανοώντας
τὴν ἀδυναμία ὧσων τὸν ἄκουαν, μέ σκοπὸ, σιγά-σιγά
νὰ τοὺς ἀνεβάσει πνευματικὰ καί νὰ τοὺς συνετίσει...*

Θεοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καθὼς καί τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων στὴν Καινὴ Διαθήκη. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι σοφὰ, θαυμαστά καί ἀξιόπιστα. Ἀποτελοῦν γνήσια καί ἔγκυρα διδάγματα, ἀσφαλῆ κριτήρια ἀλήθειας καί τέλειον «ὑπογραμμὸν» ζωῆς μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Μελετώντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, συμπεραίνει ὅτι «τὸ βιβλίον τῆς Γένεσης εἶναι ἓνας διάλογος τοῦ Θεοῦ μέ τὸν ἄνθρωπο» (P.G. 54, 582). Ἀναφερόμενος στοῦ διάλογο τοῦ Θεοῦ μέ τὸν Κάιν, ὁ ὁποῖος σκότωσε τὸν δίκαιο ἀδελφὸ του Ἄβελ, λέγει: ἀμάρτησες, ἠρέμυσες...» (P.G. 53, 231). Ἐνῶ, ἐκτιμώντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἑβραίους, μέσῳ τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, «δεῦτε καί διαλεχθῶμεν» (ἐλᾶτε νὰ κάνουμε διάλογο, νὰ συζητήσουμε) (Ἠσ. 1, 18 ἐξ.), ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς διαλέγεται μέ τὸν ἄνθρωπο μέ πολλὴ ἀγάπη γιὰ αὐτόν (P.G. 49, 344). Πραγματικὰ εἶναι συγκινητικὸς, τρυφερός καί ἀποκαλυπτικὸς αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὅπως παρατηρεῖ, πολὺ εὔστοχα, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ Θεὸς ἔκανε διάλογο, πάντοτε κατανοώντας τὴν ἀδυναμία ὧσων τὸν ἄκουαν, μέ σκοπὸ, σιγά-σιγά νὰ τοὺς ἀνεβάσει πνευματικὰ καί νὰ τοὺς συνετίσει: «πρὸς τὴν ἀσθένειαν, λέγει, τῶν ἀκούοντων διελέγετο, κατὰ μι-

κρόν αὐτοῖς ἀναβιβάζων ἐπὶ τοῦτον» (P.G. 55, 389). Ἐπίσης, το-
νίζει ὅτι «ὁ Θεὸς διαλέγεται μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν στα-
ματᾷ νὰ κάνει διάλογο, ἂν καὶ ἡμεῖς κάνουμε πολλές παρακοές
στὶς ἐντολές του (ἁμαρτίες)» (P.G. 58, 581).

• Γιά τὴν ποιότητα τοῦ διαλόγου τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὅπως καταγράφεται στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὁ ἱερός Χρυ-
σόστομος παρατηρεῖ ὅτι ὁ Κύριος μιλοῦσε μὲ τὸν Ἰούδα, πού
γνώριζε ὅτι θὰ τὸν προδώσει, μὲ πραότητα: «ὄρα-παρατήρησε-
πῶς πράεως αὐτῷ προσφέρεται» (P.G. 58, 732). Ἐπίσης, ἐπιση-
μαίνει, ἰδιαίτερα, ὅτι ὁ Κύριος ἔκανε διάλογο μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ

*Ὅταν κάνουμε διάλογο μὲ κάποιον,
πρέπει ὁ διάλογος νὰ γίνεται μὲ ἐπιείκεια καὶ πραότητα...*

Σαμαρείτιδα καὶ μιλοῦσε μαζί της, χωρὶς ἐγωισμό καὶ μὲ μεγάλη
ταπείνωση (P.G. 59, 191). Γι' αὐτὸ ὁ ἱερός πατέρας διδάσκει ὅτι
σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, «ὅταν κάνουμε διάλο-
γο μὲ κάποιον, πρέπει ὁ διάλογος νὰ γίνεται μὲ ἐπιείκεια καὶ πρα-
ότητα (P.G. 48, 708. 60, 236).

• Γενικά, ὡς πρὸς τὸ χρόνο τοῦ διαλόγου ὁ μέγας πατέρας
καὶ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Πα-
τέρων καὶ τῶν πιστῶν λέγει ὅτι ὁ διάλογος δὲν ἔχει ὄρια
(περιορισμούς). Στὸ διάλογο χρειάζεται ὑπομονή, ἐπιμονή
καὶ ἐλπίδα προσδοκίας γιὰ ἐπιτυχία, μέχρι νὰ
καταλήξει σὲ θετικὸ ἀποτέλεσμα, ὅπως κάνει ὁ Θεὸς μὲ ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους: «Ἄλλ' εἶπας, λέγει, ἅπαξ καὶ οὐκ ἤκουσεν
οὐκοῦν εἶπέ καὶ δὶς καὶ τρίς καὶ τοσαυτάκις, ἕως ἂν πείσης. Καθ'
ἐκάστην ἡμέραν ὁ Θεὸς ἡμῖν διαλέγεται καὶ οὐκ ἀφίσταται δια-
λεγόμενος... κἂν μὴ σήμερον πείσης, αὔριον πείσεις· κἂν μηδέ-
ποτε πείσης, σὺ τὸν μισθὸν ἔξεις ἀπηρτισμένον. Οὐ γὰρ πρὸς τὸ

*Κάθε μέρα ὁ Θεὸς κάνει διάλογο μ' ἡμᾶς καὶ δὲν
σταματᾷ νὰ μᾶς μιλάει... Τὸ ἴδιο νὰ κάνουμε καὶ
ἡμεῖς. Καὶ ἂν τελικά, ποτέ δὲν μπορέσεις νὰ πείσεις,
ἐσύ δὲν θὰ ζημιωθεῖς, ἀλλὰ θὰ ἔχεις ὀλόκληρο
τὸ μισθὸ σου ἀπὸ τὸ Θεό...*

τέλος τῶν κατορθωμάτων, ἀλλὰ πρὸς τὴν γνώμην τῶν κατορ-
θούτων ὁ Θεὸς τοὺς στεφάνους ὀρίζειν εἴωθεν» (P.G. 49, 17.
61, 30). Δηλαδή, «Ἐκανες διάλογο μὲ κάποιον, μίλησες μιά φο-
ρὰ καὶ δὲν σέ ἄκουσε. Λοιπὸν, μίλησε καὶ δευτέρη καὶ τρίτη καὶ
πολλές φορές, μέχρι νὰ πείσεις-νὰ συμφωνήσῃ. Κάθε μέρα ὁ
Θεὸς κάνει διάλογο μ' ἡμᾶς καὶ δὲν σταματᾷ νὰ μᾶς μιλάει... Τὸ
ἴδιο νὰ κάνουμε καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἂν τελικά, ποτέ δὲν μπορέσεις νὰ
πείσεις, ἐσύ δὲν θὰ ζημιωθεῖς, ἀλλὰ θὰ ἔχεις ὀλόκληρο τὸ μι-
σθὸ σου ἀπὸ τὸ Θεό. Γιατί ὁ Θεὸς συνηθίζει νὰ δίνει τὰ βραβεῖα
σύμφωνα μὲ τὴν καλὴν διάθεση ἐκείνων πού προσπαθοῦν καὶ ὄχι
ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν. Βραβεύει τὴν προ-
αίρεση».

• Σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο τοῦ διαλόγου ὁ ἱερός Χρυσόστομος
λέγει τὰ ἑξῆς:

α. Νὰ γίνεται ὁ διάλογος μὲ ταπείνωση καὶ ὄχι ἐγωιστικά (P.G.
61, 407).

β. Ἡ γλῶσσα νὰ προφέρει τὰ λόγια μὲ ἡσυχία καὶ ἐπιείκεια
«Ἡ γλῶττα μετὰ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐπιεικείας-καλοσύνης-τὰ ῥή-
ματα-Τὰ λόγια-προφερέτω» (E.P.E. 30, 420).

γ. Νὰ μὴν «ἐνάγουμε» - κατηγοροῦμε - ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖο
μιλάμε (P.G. 49, 167).

δ. Νὰ κρατᾶμε τὴν ψυχραιμία μας, νὰ μὴν ἀγανακτοῦμε, νὰ μὴ
γινόμαστε θηρία μὲ ἄγρια αἰσθήματα καὶ συμπεριφορές μὲ ἐκεί-
νους πού κάνουμε διάλογο καὶ δὲν καταφέρουμε νὰ τοὺς πεί-
σουμε νὰ συμφωνήσουν μαζί μας: «Ὅταν πρὸς τινὰς διαλεγώ-
μεθα καὶ μὴ πείθωμεν, μὴ δυσχεραίνωμεν, μηδέ ἐκθηριοῦσθαι»

(P.G. 59, 156).

ε. Νὰ γίνεται ὁ διάλογος μὲ καλοσύνη γιὰ νὰ ἔχει ἐπιτυχημέ-
νο ἀποτέλεσμα: «Τὸ μετὰ ἐπιεικείας διαλέγεσθαι πόσον ἐστὶ κέρ-
δος! (P.G. 60, 108).

Λόγια θείας σοφίας, σύνεσης καὶ διάκρισης, πού ἀποτελοῦν
ἀσφαλῆ κανόνα καὶ δείκτη κατὰ Χριστὸν πορείας καὶ ζωῆς μέσα
στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν κόσμον γιὰ κάθε συνειδητὸ χριστιανό.

• Συμπερασματικά, ὁ ἱερός Χρυσόστομος διδάσκει ὅτι ποτέ
δὲν πρέπει νὰ σταματᾶμε τοὺς διαλόγους, πρὶν νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι
εἶναι ἀδύνατη ἡ συνεννόηση. Ἴσως, τελικά, νὰ συμβεῖ σ' αὐτοὺς
πού μιλάμε κάποια διόρθωση: «Μηδέποτε, λέγει, πρὸ τῆς
ἀποδείξεως ἀφίστασθαι τῶν διαλόγων. Ἴσως
ἔσται τις αὐτοῖς διόρθωσις» (P.G. 62, 632). Ἡ σοφὴ
αὐτὴ θέση τοῦ μεγάλου πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ἀπηχεῖ τὴ διδα-
σκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι «ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν

*«Μηδέποτε, πρὸ τῆς ἀποδείξεως ἀφίστασθαι
τῶν διαλόγων.*

Ἴσως ἔσται τις αὐτοῖς διόρθωσις»...

πρέπει νὰ φιλονικεῖ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἥπιος σὲ ὄλους, πρόθυμος νὰ
διδάξει, ἀνεκτικός, ἄκακος. Νὰ παιδαγωγεῖ μὲ πραότητα ἐκείνους
πού εἶναι ἀντίθετοι, μήπως τοὺς δώσει ὁ Θεὸς πνεῦμα μετάνοι-
ας, ὥστε νὰ καταλάβουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ συνέλθουν ξεφεύ-
γοντας ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε αἰχμα-
λωτίσει γιὰ νὰ κάνουν τὸ θέλημά του» (Β' Τιμ. 2, 24-26).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΩΜΑΝΙΔΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ

• Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν, φάνηκε καθαρά ὅτι ὁ διάλογος
δὲν ἔχει ὄρια. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τὴν βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς
στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Θεοῦ ἀνθρώπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός
καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ ὁ μέγας πατέ-
ρας καὶ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσό-
στομος. Ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη εἶναι ἡ μοναδικὴ αὐτό-
πιστη, ἀσφαλὴς καὶ βέβαιη ἀλήθεια στὸν κόσμον· εἶναι «φῶς μέ-
γα» (Ματθ. 4, 16)· εἶναι «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν» (Λουκ. 2,
32) Γιατί εἶναι «φῶς Χριστοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος». Ἡ ἀλήθεια
δὲν φοβᾶται τὸν διάλογο, ἀλλὰ τὸν ἐπιδιώκει καὶ τὸν ὑπηρετεῖ. Τὸ
διάλογο τὸν φοβᾶται καὶ τὸν ἀρνεῖται τὸ ψέμα, ὅπως τὸ σκοτάδι
τὸ φῶς. Ὅποιος ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας τῆς ὀρθόδοξης πί-

Ἡ ἀλήθεια δὲν φοβᾶται τὸν διάλογο, ἀλλὰ τὸν ἐπιδιώκει.

*Ὅποιος ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας τῆς ὀρθόδοξης πίστεως,
οὔτε φοβᾶται τὸν διάλογο οὔτε κινδυνεύει ἀπὸ τὸν διάλογο...*

στης, οὔτε φοβᾶται τὸν διάλογο οὔτε κινδυνεύει ἀπὸ τὸν διάλογο.
Ἀντίθετα, ὑπηρετεῖ τὸν διάλογο μὲ θάρρος, ὅπως θέλει καὶ ἐντέλ-
λεται ὁ Θεός, καὶ μὲ αὐτὸν προσφέρει τὸ ἀληθινὸ φῶς τῆς ὀρθό-
δοξης πίστεως ὅπου, ὅπως καὶ σὲ ὅποιον μπορεῖ. Συναισθάνεται
αὐτὸ τὸ καθῆκον καὶ τὴν εὐθύνη, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,
πού ἔλεγε «ὅτι τὸ μόνο πράγμα πού θέλω εἶναι νὰ ὀλοκληρώσω
μὲ χαρὰ τὴν ἀποστολή καὶ τὸ ἔργο πού μοῦ ἀνέθεσε ὁ Κύριος
Ἰησοῦς, δηλαδή νὰ κηρύξω τὸ χαρούμενο μήνυμα -τὸ εὐαγγέ-
λιο- τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ» καὶ «ἀλοῖμονο σὲ μένα, ἐάν δέ κη-
ρῦττω τὸ εὐαγγέλιο» (Πράξ. 20, 24, Α' Κορ. 9, 16).

• Ὅποιος βάζει ὁ ρ ι α -πειρασμούς- καὶ ἀρνεῖται τὸν διάλο-
γο, στὴν πραγματικότητα ἀρνεῖται καὶ περιφρονεῖ τὸν ἴδιο τὸ Θεό,
δὲν ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καὶ
τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ, ἴσως, ἄθελά του, γίνεται πολέμιός τους.
Ὅποιος βάζει ὁ ρ ι α στὸν διάλογο δείχνει ἀγνοία τοῦ βάθους τῆς
ἀποστολῆς του μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἡ κατάστασή του εἶναι
τραγικὴ. Στὸ ὄνομα, δῆθεν, τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς

ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας πολεμᾷ τὴν ἴδια τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια, ὅπως οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι στὸ ὄνομα τῆς υπεράσπισης τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐσταύρωσαν τὸν ἀπεσταλμένο στὸν κόσμον ἀπὸ Αὐτόν καὶ σαρ-

Ὅποιος βάζει ὅρια στὸ διάλογο δείχνει ἄγνοια τοῦ βάθους τῆς ἀποστολῆς του μέσα στὴν Ἐκκλησία. Στὸ ὄνομα, δὴθεν, τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας πολεμᾷ τὴν ἴδια τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια...

κωμένο Υἱὸ καὶ Λόγο Του, τὸ Μεσσία Του, τὸν μόνο Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, τὸν μόνο Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, τὸν νικητὴ τοῦ θανάτου καὶ χορηγὸ τῆς ἀνάστασης καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς.

• Σὲ ἐπιβεβαίωση ὧν ἀναφέρθηκαν, σημειῶνῶ ὅσα γράφει ὁ Σεβασμιώτατος καὶ λαμπρὸς Θεολόγος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, στὸν δεῦτερο τόμο τοῦ σπουδαίου συγγράμματος «Ἐμπειρική Δογματική» σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Καθηγητῆ τῆς Δογματικῆς μακαριστοῦ πατέρα Ἰωάννη Ρωμανίδη. Στὸ πέμπτο μέρος τοῦ τόμου καὶ στὸ ἕβδομο κεφάλαιο μὲ τίτλο «Αἵρέσεις καὶ Σύνοδοι», ὁμιλεῖ γιὰ «διαλόγους μεταξὺ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων Ὁμολογιῶν» καὶ λέγει: «Ἡ ἀπομάκρυνση μερικῶν αἰρετικῶν ομάδων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δημιούργησε διάφορα προβλήματα καὶ ἐπιδιώκεται ἡ ἐπαναφορά τους, πού ὀνομάζεται ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν». Γίνονται διάλογοι γιὰ νά

Γίνονται διάλογοι γιὰ νά βρεθοῦν ἐκεῖνα πού χωρίζουν ἢ ἐκεῖνα πού ἐνώνουν, ἐξετάζονται τὰ κοινὰ σημεῖα ἢ οἱ διαφορές. Διάλογοι μπορεῖ νά γίνουν, ἀλλὰ πρέπει νά γίνονται μὲ σωστὸ τρόπο...

βρεθοῦν ἐκεῖνα πού χωρίζουν ἢ ἐκεῖνα πού ἐνώνουν, ἐξετάζονται τὰ κοινὰ σημεῖα ἢ οἱ διαφορές. Διάλογοι μπορεῖ νά γίνουν, ἀλλὰ πρέπει νά γίνονται μὲ σωστὸ τρόπο». Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος παραθέτει αὐτούσια τὴ διδασκαλία περὶ διαλόγων τοῦ πατέρα Ἰωάννη Ρωμανίδη, ὁ ὁποῖος λέγει τὰ ἑξῆς:

«Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια, καλὸς εἶναι ὁ διάλογος μεταξὺ τῶν «Ἐκκλησιῶν», καθόλου δὲν βλάπτει καὶ μάλιστα θά κἀν καλὸ καὶ σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἄλλους χριστιανούς. Σὲ μᾶς, διότι θά μᾶς ἀναγκάσει νά σκεφτοῦμαστε πῶς σοβαρὰ καὶ πῶς ἐπιστημονικά καὶ πῶς ἱστορικά, καὶ στοὺς ἄλλους θά ὠφελήσῃ πάρα πολὺ, διότι μέχρι στιγμῆς καὶ οἱ Προτεστάντες καὶ οἱ Παπικοὶ ἔχουν μίαν καταπληκτικὴ ἄγνοια τῆς ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Λοιπόν, ὁ διάλογος πρέπει νά γίνῃ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ διάλογος μὲ τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες προέχει, διότι αὐτὸς ὁ διάλογος μὲ τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες θά ἐπηρεάσῃ πάρα πολὺ καὶ τὸ διάλογο μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανούς Προτεστάντες καὶ παπικούς καὶ Μονοφυσίτες» (σελ. 421-422). Διδασκαλία σοφῆ καὶ ἔγκυρη ἑνὸς κορυφαίου ὀρθοδόξου Θεολόγου.

• Νά μὴ ξεχνοῦμε ποτέ τὴ σοφὴ συμβουλή, πού λέει ὅτι «ὅποιος ἔχει ἀντίθετη ἄποψη ἀπὸ τὴ δική μας δὲν εἶναι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἱεραποστολικὸς ἀγρὸς», εἶναι κι αὐτὸς παιδί τοῦ Θεοῦ, ὅπως κι ἐμεῖς. Σ' αὐτόν πρέπει νά «ἐργαστοῦμε» μὲ τὸ

Ὅποιος ἔχει ἀντίθετη ἄποψη ἀπὸ τὴ δική μας δὲν εἶναι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἱεραποστολικὸς ἀγρὸς...

διάλογο, μὲ ἀγάπη καὶ διάκριση, μὲ σεβασμὸ σπὴν προσωπικότητά του καὶ «ἐν ἐλευθερίᾳ», ὥστε νά «καρποφορήσει καρπὸν ἀληθοῦς πίστεως καὶ δικαιοσύνης» καὶ νά σωθεῖ μὲ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γινόταν θυσιά γιὰ ὅλους, μὲ σκοπὸ νά τοὺς βοηθήσει καὶ νά τοὺς σώσει «Γέγονα, ἔλεγε, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω» (Κορινθ. 9, 19, 22).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αὐτὲς εἶναι οἱ θεόσδοτες ὑποθήκες στοὺς ὧμους κάθε ἀληθινοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ καὶ οἱ ἀσφαλεῖς δείκτες πορείας του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸν διάλογο καὶ τὰ ὅριά του, σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὴν Θεολογικὴ παράδοση τῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ Διδασκάλων, ὅπως ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια πρέπει νά μᾶς ἐμπνέει, νά μᾶς συνέχει καὶ νά μᾶς ὀδηγεῖ. Σ' αὐτὴν «κρύβεται» ὁ φιλόanthropos καὶ οἰκτίρμων Θεός. Αὐτὴ «εὐαρεστεῖ τὸ Θεό» (Ἐβρ. 13, 9, Λουκ. 6, 36).



ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ

ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΒΟΛΟΥ

2 ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ

1η Ἀκολουθία:

7.00–8.30 τὸ βράδυ

2η Ἀκολουθία:

9.00–10.15 τὸ βράδυ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 31ο • Ἄρ. Φύλλου 370 • Φεβρουάριος 2012

Εκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Κιαμέτης

Φιλολογικὴ
ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενάκης

Υπεύθυνος

κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλικὴ Ἄντωνάκη

Εκτύπωση &

βιβλιοδεσία: Ἄλ. Ξουράφας

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: idiaitero@imd.gr

Ἡ Ἀρθρογραφία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στήν «Πληροφόρηση»

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ,
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Τό πάθος μας για μία συνεχή ἐπαφή τῆς Ἐκκλησίας μέ τό Λαό γέννησε τήν «Πληροφόρηση»... ἔγραφε ὁ Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στό πρωτοσέλιδο ἄρθρο του στό πρῶτο φύλλο τῆς ἐφημερίδας τόν Φεβρουάριο τοῦ 1981, συστήνοντας στό ἀναγνώστη κοινό τό νέο αὐτό ἐργαλεῖο ποιμαντικῆς διακονίας καί ἐπικοινωνίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Καί λίγο παρακάτω χάραζε τήν γραμμή πάνω στήν ὁποία θά πορευόταν ἡ ἐφημερίδα: «Θά μιλήσει γιά ὅ,τι ἐνδιαφέρει τό Λαό καί τήν Ἐκκλησία του. Καί θά μιλήσει ὑπεύθυνα, ἀντικειμενικά, ἀληθινά. Σέ ὅλους θά ἀπευθυνθεῖ γιατί ὅλοι εἶναι τῆς Ἐκκλησίας παιδιά...»

Αὐτή τήν ὑπόσχεση τήρησε καθόλη τή διάρκεια τῶν 17 ἐτῶν πού εἶχε τήν προσωπική εὐθύνη καί τόν ἔλεγχο τῆς ἐφημερίδας, σέ κάθε φύλλο τῆς ὁποίας, ἀρθρογραφοῦσε, ἀφήνοντας τό δικό του μοναδικό καί ἰδιαίτερο στίγμα. Τήν πολυπληθῆ αὐτή ἀρθρογραφία - πού συνιστᾷ ἕνα μικρό μόνο κομμάτι τῶν διά τοῦ Τύπου γραπτῶν παρεμβάσεων του - συγκεντρώσαμε, μέ τήν εὐχή καί εὐλογία τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου καί τήν πολύτιμη συμβολή τῶν ἐκδόσεων «Ἀκρίτας» καί ἐκδώσαμε στόν 4ο, κατά σειρά, Τόμο τῶν Ἔργων του, ὁ ὁποῖος ἤδη βρίσκεται στή διάθεση τῶν ἀναγνωστῶν. Τά 280, περίπου, κείμενα τοῦ Τόμου χωρίστηκαν σέ ἕξι Ἑνότιας: Α. Ἐκκλησία καί Κοινωνία, Β. Ἱστορία, Γ. Θέματα Παιδείας, Δ. Ἀντιαιρετικά, Ε. Ἡ Ὁρθοδοξία στήν Ἑλλάδα καί στόν κόσμο καί Στ. Διάφορα.

Τά κείμενα τῆς πρώτης Ἑνότιας (Ἐκκλησία καί Κοινωνία) καταγράφουν τίς ἀπόψεις τοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος γιά τήν θέση τῆς Ἐκκλησίας στή μεταβαλλόμενη Ἑλληνική κοινωνία καί τίς προτάσεις ζωῆς πρὸς ἕνα λαό, ὁ ὁποῖος βρίσκεται στό κατώφλι ἑντονῶν μεταβολῶν καί ἐξῶθεν ἐπηρεασμῶν. Εἶναι ἡ ἐποχή πού ξεκινᾷ ἡ σταδιακή ἀποϊεροποίηση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, μέ τή «μέθοδο τοῦ σαλαμιῦ», ὅρο πού ἀρεσκόταν νά χρησιμοποιεῖ ὁ Μακαριστός Πρωθιεράρχης, βλέποντας ὅτι ξεκινᾷ τό ἔργο τῆς ἀποσύνθεσης τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καί ἀξιών τοῦ λαοῦ.

Στή δεύτερη Ἑνότια (Ἱστορία) ὁ συντάκτης καταπιάνεται μέ θέματα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ὅπως οἱ ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ συμβολή Της στήν ὑπόθεση τῆς Ἐλευθερίας, ἡ τραγωδία τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ἄλωση τῆς Πόλης καί ἡ πρό αὐτῆς Βυζαντινῆ Ἀυτοκρατορία κ.ἄ. Τή δική της θέση κατέχει, ὅμως, ἡ ἀγωνία του γιά τό παρόν καί τό μέλλον τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδας, τῆς Θράκης, καθώς, ἐπίσης καί ἡ σαφῆς διάκριση τοῦ ὑγιοῦς πατριωτισμοῦ ἀπό τόν ἐπικίνδυνο ἐθνικισμό.

Τά ἄρθρα τῆς τρίτης Ἑνότιας (Θέματα Παιδείας) ἀφοροῦν στήν Ἑλληνική Παιδεία, ἕνα κῶρο γιά τόν ὁποῖο ἐπέδειξε ἰδιαίτερη μέριμνα καί εὐαισθησία, καθώς γνώριζε καί διακήρυττε ὅτι ἡ παροχή ὑγιοῦς καί γνήσιας Ἑλληνορθόδοξης Ἀγωγῆς καί Παιδείας στή νέα γενιά εἶναι τό ἐξέγγυο γιά ἕνα ἐπιτυχημένο μέλλον. Θέματα, ὅπως ἡ σχέση τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Παιδεία καί ἡ διαχρονική προ-

σφορά της σ' αὐτήν, ἡ σπουδαιότητα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καί οἱ προσπάθειες γιά τόν εὐτελισμό καί τήν ἀπλούστευσή της, κυριαρχοῦν καί δείχνουν τήν ἀγωνία του γιά ἕνα κῶρο τόν ὁποῖο κατεῖχε ὅσο λίγοι, τόσο στήν Ἐκκλησιαστική, ὅσο καί στήν θύραθεν διάστασή του.

Στήν τέταρτη Ἑνότια (Ἀντιαιρετικά) ἀναπτύσσονται θέματα ἀντιαιρετικοῦ περιεχομένου. Ζητήματα, ὅπως ἡ Μασονία, ὁ Χιλιτισμός, ἡ Παραθρησκεία, ἡ Σαπεντολογία, ἡ Οὐνία, ὁ Σατανισμός, ἀπασχόλησαν ἔντονα τή σκέψη του, ἀλλά καί τήν γενικότερη ἀντιαιρετική δράση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δημητριάδος. Ὁ τότε Μητροπολίτης Χριστόδουλος ἔκανε τά πάντα, στό πλαίσιο τῶν ποιμαντικῶν του καθηκόντων, γιά νά προφυλάξει τό ποιμνίό του ἀπό τήν καταστροφική δράση τῶν αἰρετικῶν καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖες, δυστυχῶς, μέ τήν ἀνοχή τῆς Πολιτείας, λυμαίνονται τόν λαό τοῦ Θεοῦ, παρασύροντας ψυχές στήν ἀπώλεια.

Ἡ πέμπτη Ἑνότια (Ἡ Ὁρθοδοξία στήν Ἑλλάδα καί στόν κόσμο) ἀφορᾷ στήν μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν Ἑλλάδα καί στόν σύγχρονο κόσμο, ἀλλά καί στίς περιπέτειες τῶν κατά τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἦταν ἱεράρχης μέ πνεῦμα ἀνήσυχο καί μέ ἐνδιαφέρον ἀνύστακτο γιά τήν πορεία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὄχι μόνο στήν Μητρόπολη, στήν Ἀρχιεπισκοπή του ἢ στήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί στό ἐξωτερικό. Γνώριζε ὅσο λίγοι τόν ρόλο πού μπορεί καί πρέπει νά διαδραματίσει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στόν κόσμο καί τήν ὑποχρέωσή της νά συνεργαστεῖ μέ τίς λοιπές Χριστιανικές Ὁμολογίες, ἀλλά καί τά λοιπά ἐπίσημα θρησκευτά, προκειμένου νά ἀντιμετωπιστοῦν ἀπό κοινοῦ παναθρώπινα προβλήματα, ἡ θεραπεία τῶν ὁποίων πολλά θά μπορούσε νά ὠφεληθεῖ ἀπό τήν κοινή διεθνή μαρτυρία καί δράση.

Στήν ἕκτη καί τελευταία Ἑνότια (Διάφορα) δημοσιεύονται κείμενα ποικίλου περιεχομένου. Κατά τήν ἀποψή μας, ἰδιαίτερη προσοχή πρέπει νά ἐπιδειχθεῖ σέ ἐκεῖνα πού ἀφοροῦν πτυχές καί λεπτομέρειες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καί ἰδιαίτερα τῆς Λειτουργικῆς ζωῆς. Τά κείμενα αὐτά ἀποδεικνύουν τό ἀσίγαστο ἐνδιαφέρον του γιά τήν λειτουργική ἀγωγή τῶν πιστῶν καί τήν ἰδιαίτερη σχέση του μέ τήν Ὁρθόδοξη Λειτουργική πραγματικότητα, τήν ὁποία βίωσε ἐμπειρικά καί καλλιεργοῦσε συστηματικά μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὁ 4ος Τόμος τῶν Ἔργων του, ὅπου φιλοξενεῖται τό σύνολο τῆς ἀρθρογραφίας του στήν «Πληροφόρηση», εἶναι ἀφιερωμένος στά τέσσερα χρόνια ἀπό τήν εἰς Κύριον ἐκδημία του. Πρόκειται γιά κατάθεση ψυχῆς καί εὐγνωμοσύνης τοῦ ὑπογράφοντος, ὅσο καί συνόλης τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, στό πρόσωπο τοῦ ἀξέχαστου Πνευματικοῦ Πατρός καί Ποιμενάρχου μας. Αἰωνία του ἡ Μνήμη!



ΦΩΤ.: Τό πρῶτο φύλλο τῆς Ἐφημερίδας ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, πού κυκλοφόρησε τόν Φεβρουάριο τό 1981.